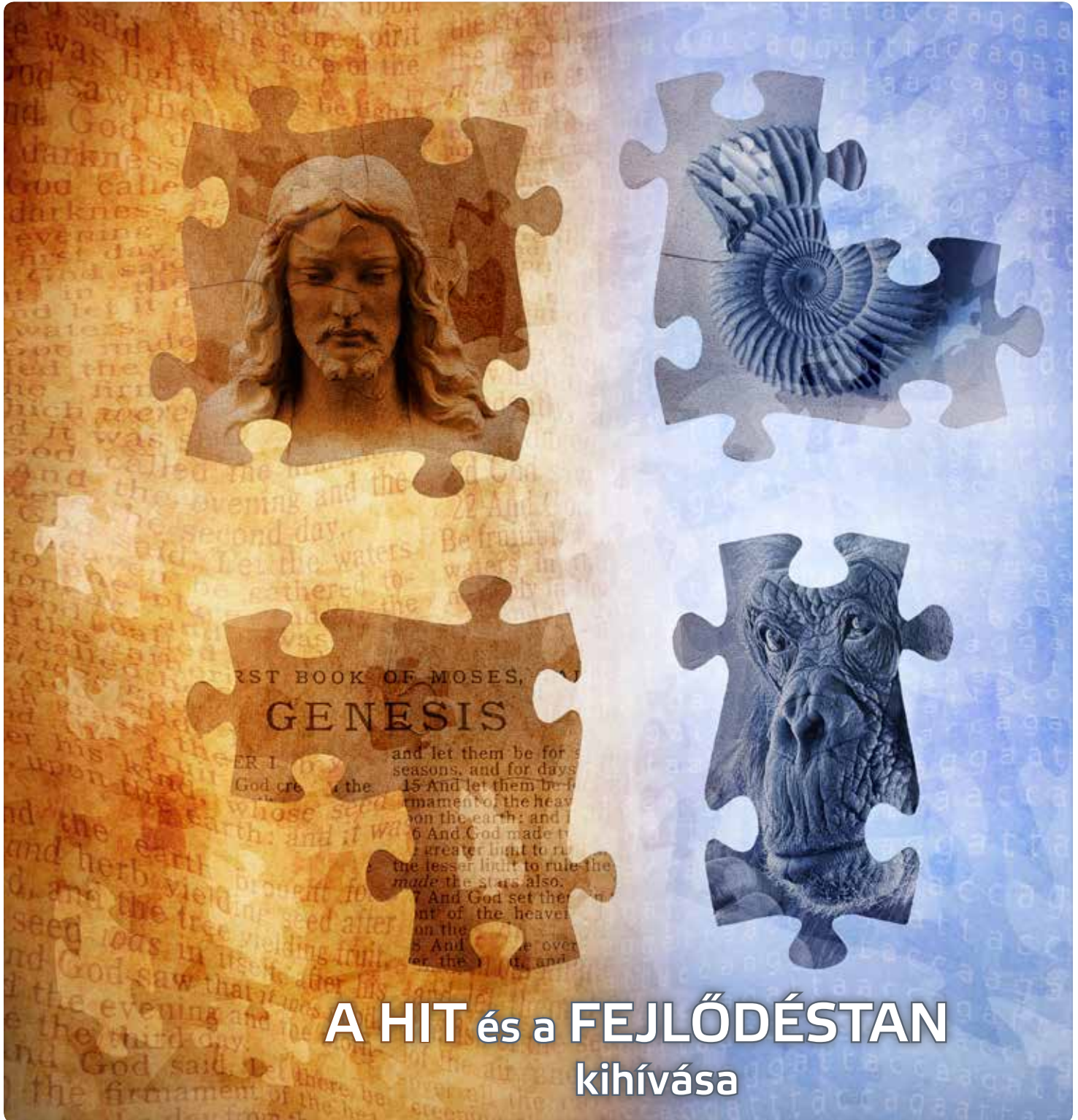

2018. NOVEMBER: IDŐK ÉS ALKALMAK + A ROMÁNIAI MAGYAR ADVENTISTÁK II. KONGRESSZUSA + A VILÁGBAN, DE NEM A VILÁGBÓL
+ MIÉRT FOGADJÁK EL EGYES KERESZTÉNYEK AZ EVOLUCIONIZMUST, MÍG AZ ADVENTISTÁK NEM? + AZ ADVENT MOZGALOM ÚTTÖRŐI
ÉS A MAI ADVENTISTÁK + A MÁSODIK ESÉLY ISTENE + JÓHISZEMÜSÉG ÉS ELŐVIGYÁZATOSÁG (ELŐVIGYÁZATLANSÁG?) + A VERESÉG ŐRÖME

Adventszemle

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉRBESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK

**A HIT és a FEJLŐDÉSTAN
kihívása**

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

3 Vezércikk

Szász Ernő
Krisztusért élek

4 Lelkiség

Szilvási József
Idők és alkalmak

6 Misszió

Jancsó Erik
Küldetésben a Duna-Deltában

7 Gyakorlati kereszténység

Dorel Neacșu
Galac városának vére van szüksége

8 Infó

Loriana Țiplea
Közelebb Hozzá...
az IMPACT Sátoros
Összejövetelen

10 Adventus Egyetem

Emanuel Sălăgean
A 2018–2019-es tanév
ünnepi megnyitója
az Adventus Egyetemen

12 Infó

Pavel Burlacu
A jövőbe tekintő emlékek
találkozója

14 Dániel próféta könyvének tanulmányozása

Daniel Olariu
Dániel apokalipszisének
értelmezési elvei:
A kinyilatkoztatás
irodalmi eszközei (II)

17 Pihenő egy kis tanulmányozáshoz

Cristian Trenchea
A világban, de nem
a világból

18 A hónap témája

Marcos Paseggi
Miért fogadják el
egyes keresztények
az evolucionizmust,
míg az adventisták nem?

20 Elmélkedés

Ștefan Radu
Az advent mozgalom
úttörői és a mai adven-
tisták

22 Lelkiség

Ioana Bozocea
A második esély Istene

24 Egyházi élet

Florin Lăiu
Jóhiszeműség és
elővigyázatosság
(elővigyázatlanlag?)

26 Külmisszió

Daniel Nițulescu
„Jer által Bulgáriába, és
légy segítségül nekünk!”

27 Adventtörténelem

Beniamin Roșca
Iskolába szombaton

28 Infó

Szász Ernő
A Romániai Magyar
Adventisták
II. Kongresszusa

30 Gyermeekoldal

Alina Chirileanu

31 Szívtől szívhez

Ștefan Tomoiagă
A vereség öröme

2018. november. A Romániai Hetednapi Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja.
Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; Főszerkesztő Teodor Huțanu; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Ștefan Tomoiagă, Aurel Neațu, Eduard Călugăru, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Georget Pîrlitu, Viorel Răducan, Iosif Pașca, Gabriel Ban; Különleges munkatársak Romică Sîrbu, Dragoș Mușat, Daniel Chirileanu, Florian Ristea; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szócs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400 107; Tel. 0756-059330; E-mail zakariaslorand@yahoo.fr; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 0020, Fax 021/323 0040

ISSN 1842 - 3361

KRISZTUSÉRT ÉLEK

ANoé korára mind jobban hasonlító világunkban arra hívtunk, hogy határozzuk meg azonosságunkat: kik vagyunk, miért élünk, kihez tartozunk? Örömmel gondolkodom a több mint 10 évvel ezelőtti az Észak-Erdélyi Egyházterületben Ban Emanuel igazgató által szervezett ifjúsági fesztiválra, amelynek a fiatalok a „*Krisztusért élek*” mottót választották. Ez a legnemesebb életcél, amely ifjak és idősebbek számára egyaránt naponkénti célkitűzés kell, hogy legyen. Megvalósítható ez a szándék? Mi lehet az akadálya? Mit jelent Krisztusért élni?

Hogyan élhetek naponta Krisztusnak?

A *Krisztusért élek* megvalósításának receptje az Úr Jézus megdicsőülése alkalmával jelenlévő három tanítvány tapasztalatában található (Máté 17:1-9). Jézus szeretettel közeledett a megrémült tanítványokhoz: „Keljete fel és ne féljete!” (Máté 17:7). A mindennapi siker kulcsa abban rejlik, ahogy a három tanítvány viszonyult Jézushoz: „Sze-meiket fölemelék, senkit sem látának, hanem csak Jézust egyedül” (Máté 17:8). Jézus folyamatos szemlélése megnyitja a *Krisztusért élek* perspektíváját.

Nagyon veszélyes másfelé nézni! Mindaddig, míg Péter csak az Úr Jézusra szegezte tekintetét, a hullámok fölött járt, de amint figyelmét elvonta a szél, az önbizalom vagy mások gyengesége, merülni kezdett (Máté 14:28-30). Amikor Jézusért aggódva, de csak „távolról” követte Őt, eluralkodott rajta a félelem, és a szolgáló provokálására háromszor megtagadta az Urat (Máté 26:69-75).

A bensőséges, szoros és folyamatos kapcsolat Jézussal arra képesít, hogy a hajdani üldözővel együtt valljuk: „Né-kem az élet Krisztus” (Fil 1:21)

Ki vagy mi akadályozhat meg, hogy Jézusnak éljek?

Mária Magdolna és Júdás egymástól eltérő megnyilvánulása a Simon házában a Mesterrel való személyes kapcsolatuk hőfokát tükrözi. Júdást megvakította az önzés, ezért nem látta Jézust. Mária nagyon szeretett, mert nem felejtette el, hogy neki sok bocsátatott meg (János 12:1-8). A Kánaán kémlélésére küldött tizenkét kém mindegyike ugyanazt a valóságot látta, jelentésük mégis különbözött, mert közülük ketten túlnéztek az emberi tehetetlenség határain, és hit által látták az Istent, aki képes legyőzni az óriásokat. Bálám személyes önzése miatt kudarcot vallott az Istennek való élés útján; Máriát a csüggedés könnyei vakították meg, hogy ne ismerje fel az Úr Jézust (János 20:11-15). A megtéretlen régi emberünk, a helytelen prioritások vagy

éppen a család – mindaz, ami elfoglalja Jézus helyét az életünkben – akadályokat képezhet a Krisztusért élés útján (Lukács 14:18-20).

Krisztusért élek! Hogyan?

A Krisztusért élés lemondással kezdődik: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét mindennap, és köves-sen engem!” (Lukács 9:23); „És a hajókat a szárazra von-ván, elhagyták mindenüket és követték Őt” (Lukács 5:11); „Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Amely életet pedig most testben élek, az Isten fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettem” (Gal. 2:20).

A Babiloni fogságban a három ifjú számára Krisztusért élni az igaz Isten imádatában való hűséget jelentette – a tü-zes kemencébe való jutás árán is (Daniel 3). István a vér-tanú diakónus Krisztusért élt és halt meg (ApCsel 5:55-66). Krisztusért élni felebarátainkért végzett szolgálatot jelent a Tőle kapott hagyaték és példa szerint. Pál ezt sikeresen megvalósította, és arra bátorít, hogy lépünk a nyomdo-kaiba, miképpen ő is a Krisztus nyomdokaiban járt.

Krisztusért élni nem népszerű opció, de megéri!

Lord Alfred Tennyson (1809–1892), a közismert angol költő, a Viktória-kori angol polgárság kiemelkedő alakja egy alkalommal vonaton utazott. Valaki a „nekem az életem a színház” kijelentésével beszélgetést kezdemé-nyezett. Más valaki kijelentette, hogy neki a labdarúgás jelenti az életet. Mindenki elmondta, hogy számára mi a fontos az életben. Valaki megszólította a hallgatag és szá-mára „ismeretlen öreget”: „Önnek mit jelent az élet, minek él, mi a szenvedélye?” „Én Krisztusért élek!” – hangzott az őszinte válasz, amire a többiek hangos nevetésbe kezdtek. „Azért nem vitte semmire az életben!” – mondta gúnyo-san az egyik ifjú. „Azt sem tudjuk, hogy ön kicsoda!” – je-gyezte meg a másik megvetően. „Lord Alfred Tennyson va-gyok...” – hangzott az alázatos válasz.

Krisztusért élni nem népszerű választás, de az egyet-len, amely biztos kilátást nyújt már ebben az életben és a „boldog reménység” teljesedését az Úr Jézus közeli eljőve-telekor. ■

Szász Ernő lelkipásztor, a Viața și Sănătatea Kiadó magyar szerkesztőségének koordinátora

**A HÍVŐ
JELSZAVA
SZÁSZ
ERNO**

IDŐK ÉS ALKALMAK

A hetednapos adventisták eredete a tizenkilencedik század elején kibontakozó felekezetközi adventmozgalomban keresendő. William Miller (1782–1849) hívó baptista farmert tartják a mozgalom alapítójának. A plattsburgi csata után Miller felismerte, hogy ha meg akarjuk érteni a történelmi eseményeket, nem az emberek kiválóságában, hanem Isten vezetésében kell keresnünk az okokat. A bibliai prófécia, amelyet később William Miller is buzgón kutatni kezdett, félrehúzzák a függőnyt, mi pedig „*megláthatjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez a maga szándékát*” (PK 500).

A kronosz és a kairosz

A bibliai görög nyelvben több szó is jelöli az időt. Ezek egyike a *kronosz*, ami a folyó idő kifejezésére szolgál. Ebből ered a kronológia, a történelmi események időrendbe állításának tudománya. A másik szó a *kairosz*, aminek jelentése: alkalmas idő, megfelelő pillanat. A Biblia beszél arról, hogy Isten a megfelelő pillanatban cselekszik, sőt, Ő az, aki gondviselésé által létrehozza a megfelelő pillanatot. „*Ő szabja meg a különböző időkét és alkalmakat*” (Dán 2:20).

Jézus figyelte az Atyát, hogy azt tegye, amihez Isten előkészítette a megfelelő pillanatot. Egy alkalommal testvérei rá akarták venni, hogy menjen fel Jeruzsálembe, és hívja fel magára az emberek figyelmét, de Jézus ezt mondta nekik: „*Az én időm (görög: kairosz) még nincs itt, nektek azonban minden idő (görög: kairosz) alkalmas*” (Jn 7:6).

Az apostoli levelekben azt olvassuk, hogy nekünk is hasonló módon kell cselekednünk: legyünk bölcssek, „*kihhasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen ezért ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata*” (Ef 5:15-17). Ezek a mondatok a hetednapos adventista misszió- és történelemszemlélet kulcsfontosságú mondatai: Isten megteremti a megfelelő időt és alkalmat, hogy követői elvégezzék a rájuk bízott munkát. Ha meg akarjuk érteni a nagy adventmozgalmat, szemünk előtt kell tartanunk ezt a bibliai elvet.

Isten és a kairosz

Ha Isten nem készítette volna elő a szíveket, Miller felismerései eredménytelenek lettek volna. Hogy Miller tanai nyomán egy világszéles mozgalom jött létre, az csupán az isteni gondviselésnek tudható be.

Isten a XIX. században felkeltette a keresztény tanítók figyelmét Dániel könyve iránt. Így teljesedett a prófécia: „*Te pedig, Dániel, zárd be e beszédek, és pecsételd be a könyvet a végső időig: tudakozzák majd sokan, és nagyobbá lesz a tudás. (...) Az istentelenek közül senki sem érti; de az értelmesek értik*” (Dán 12:4, 10).

Valóban nagyobb lett a prófeciákkal kapcsolatos tudás, és sokan megértették Dániel könyvének lepecsételt szakaszait. Érdeklődés bontakozott ki Dániel könyve körül. Johann Petri, német református lelkész, Johann Bengel német lutheránus lelkész, a száműzött chilei jezsuita szerzetes, Manuel de Lacunza, a német zsidó rabbi fiából előbb lutheránus, majd római katolikus, végül anglikán lelkész lett Joseph Wolff, az angliai Edward Irving és William Cunninghame éppen olyan elmélyülten kutatta és magyarázta Dániel könyvének 1260 napról (Dán 7:25) és 2300 estéről és reggelről (Dán 8:14) szóló jövődöleseit, mint a svájci evangéliumi tanító, François Gaussen, az ausztráliai Thomas Playford, vagy az indiai Daniel Wilson. E lelkipásztorok és tanítók egyetértettek abban, hogy 1843-ban, 1844-ben, vagy 1847-ban jelentős dolgok történnek a megváltás tervében: Jézus eljön, és megtisztítja a földet és az egyházat, hogy felállíthassa királyságát a földön.

A nagy adventmozgalom

Amikor William Miller a plattsburgi csata után hazatért, elhatározta, hogy gondosan áttanulmányozza a Bibliát. Érdeklődése hamarosan a prófécia felé fordult, és ezek kutatásából megértette, hogy Jézus Krisztus ismét leszáll a földre az ég felhőin. Eljövetelekor minden ország és hatalom neki adatik, amit Ő átad Isten szentjeinek. Amikor Krisztus eljön, tűz által megtisztítja, majd újateremti a földet.

Mikor lesz ez? – kérdezte William Miller. A kérdésre a választ Dániel könyvének időprófeciáiban

HA MEG AKARJUK ÉRTENI A TÖRTÉNELMI ESEMÉNYEKET, NEM AZ EMBEREK KIVÁLÓSÁGÁBAN, HANEM ISTEN VEZETÉSÉBEN KELL KERESNÜNK AZ OKOKAT.

találta meg (Dán 8:13-14; 12:11). Különös hatással volt rá a bibliai kronológia, amit a korabeli írásmagyarázókat követve úgy értelmezett, hogy azok az események, amelyeknek a beteljesedési idejét a jövendölések napokban adták meg, a napok száma szerinti évekig tartanak. Isten ugyanis azt mondta, hogy minden nap egy esztendőnek számít (4Móz 14:34; Ez 4:4-6). Miller hangsúlyozza, hogy ezt az elvet nem ő találta ki, magyarázata „*minden jelentős protestáns írásmagyarázó véleményével összhangban*” van. Ezért úgy gondolta, hogy ha megtalálja a prófécia kiindulópontját, megtalálja annak lehetséges befejeződését is. A Szentírás további tanulmányozásából arra következtetett, hogy a 2300 nap akkor kezdődik, amikor a hetven hét (Dán 9:24-27), amit a korabeli történetírók Kr. e. 457-re tettek. Ha kiszámítjuk e prófétai időszakot, a fenti időpontból kiindulva, akkor 1843-hoz jutunk. Miller ezekből a számításokból jutott arra a következtetésre, hogy Krisztus 1843-ban, vagy 1844-ben visszatér a földre, és tűz által megtisztítja azt.

Miller huszonöt évig hallgatott erről a felismerésről, közben lelkiismerete szüntelenül zaklatta: „*Menj és mond el a világnak!*” Első prédikációját 1831-ban tartotta egy kis falusi baptista gyülekezetben, amit újabb vidéki prédikációk követtek. A mozgalom akkor jutott el a városokba, amikor egy bostoni lelkipásztor, Joshua V. Himes is csatlakozott Millerhez. Az események ettől kezdve felgyorsultak, és egyre több lelkész kapcsolódott a mozgalomhoz, akik csupán a Jézus eljövételéről szóló üzenetben igyekeztek kö-zös hitre jutni.

E minimális hitesség elegendő volt ahhoz, hogy a lelkipásztorok a lehető legtöbb fórumon közzétegyék Krisztus második eljövételének üzenetét. Könyveket, folyóiratokat adtak ki. Ahol a gyülekezetek megengedték, a szószékről hirdették Krisztus eljövételét. A legjellegzetesebb forma azonban a sátoros evangelizáció volt. 1842-ben és 1843-ban a 120 sátorkonferencián csaknem egymillió embert szólítottak meg.

A mozgalom sikerei felkeltették egyes egyházi emberek féltékenységét. Különösen azok fordultak szembe a nagy adventmozgalommal, akik Krisztus eljövele helyett az ezer éves királyság eljövételében reménykedtek. A nagy adventmozgalommal szimpatizáló tagok és lelkipásztorok 1844-re kiszorultak a gyülekezetekből. Ez megváltoztatta a mozgalom jellegét: „*Fussatok ki Babilonból, én népem!*” – hirdették már 1843-tól. A szimpatizánsok száma tizedére csökkent, akik maradtak, azok viszont egyre elszántabbak lettek.

1844 tavaszán kisebb tanácsalanság lett úrrá a mozgalom vezetőin, mivel ez eredetileg kiszámolt időpont elmúlt, de két igehirdető, Samuel Snow és George Storrs megállapította, hogy hiba csúszott a számításba: a nagy engesztelés napja, amikor a főpap megtisztította a szentélyt, nem tavaszra, hanem ősze, egészen pontosan 1844. október 22-ére esett. Az igazi megpróbáltatások akkor következtek be, amikor ez az időpont is elmúlt anélkül, hogy Jézus eljött

volna. Ekkor nagy csalódás érte a várakozókat, ami a nagy adventmozgalom feldarabolódásához vezetett.

A mozgalom és a kairosz

A mozgalomnak csúfos kudarccal kellett volna végződnie, és a Krisztus második eljövételéről szóló üzenetnek el kellett volna némulnia a földön. Számos ilyen kísérletet látunk már, és mindegyik semmivé lett. De miért beszélünk a nagy adventmozgalomról még ma is, 174 évvel később? Miért? Azért, mert a csúfosnak tűnő kudarcból egy új egyház született! A válasz a *kairosz* szóban rejlik.

Van-e arra példa, hogy a bibliai üzenet félreértéséből olyan mozgalom keletkezett, ami előbbre vitte Isten tervét? Igen! Van! Mit gondoltak azok a zsidók, akik virágvasárnapján himnuszokat énekelve kísérték Jézust a templomba (Lk 19:28-40)? Azt, hogy Jézus bevonulásakor egy messiási jövendölés teljesül: „*Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, szármárcsikó hátán. Mert kiirtom a harci kocsit Efraimból és a lovat Jeruzsálemből – mondja az Úr. Kivész majd a harci íj, mert békét hirdet a népeknek; uralma tengertől tengerig ér, az Eufrátesztől a föld határáig*” (Zak 9:9-10).

Beteljesedett ez a prófécia ezen az ünnepen? Igen, de nem úgy, ahogy az énekesek remélték. Aki bevonult, valóban a Messiás volt, de nem azért jött, hogy diadalmasan megalapítsa a maga királyságát – ahogy az énekesek remélték –, hanem azért, hogy életét adja a bűnösökért. Még nem volt itt a diadal ideje. Akkor a kereszthalál órája jött el, a diadal majd a második eljövételkor várható.

Jézus tudta ezt. Lukács meg is írta, hogy miközben a tömeg himnuszokat énekel, Jézus sírt Jeruzsálem felett (Lk 19:41-44). Mégis védelmébe vette az énekeseket, és azt mondta, ha a tömeg elhallgatna, a kövek kiáltanának (Lk 19:39-40). Aztán feltámadása után talpra állította csatlódott tanítványait, elmagyarázta nekik, hogy a dolgoknak így kellett alakulniuk (Lk 24:13-35, 44-49), megígérte nekik a Szentlelket, és elküldte őket, hogy most már kitisztult látással hirdessék az evangéliumot minden embernek. Lényegében ez történt a nagy adventmozgalom szétesése és a hetednapi adventista mozgalom születése idején.

Isten a látszólagos vereséget a legdicsőbb győzelemmé változtatta. Ez az ő gondolkodása az alkalmas időről. ■

**ALKALMATOS
IDŐ
SZILVÁSI
JÓZSEF**

**ISTEN A LÁTSZÓ-
LAGOS VERESÉGET
A LEGDICSŐBB
GYŐZELEMME
VÁLTOZTATHATJA.
EZ AZ Ő GON-
DOLKODÁSA AZ
ALKALMAS IDŐRŐL.**

KÜLDETÉSBEN A DUNA-DELTÁBAN

Tizenhárom éves voltam, amikor 1979 nyarán a Duna-Delta Szent-György ága Fekete-tengeri torkolatánál nyaraltunk a szüleimmel. Később megismertem Istent, és azt fontolgattam, hogy jó lenne újból ellátogatni a Duna-deltába, az ottani emberekkel megbarátkozni, Istentől beszélgetni velük, és könyveket ajándékozni nekik. Ez év szeptemberében lehetőségem nyílt Grama Ioan szászrégeni lelkésszel missziológust tenni ezen a vidéken. A munkához szükséges könyveket a szilágysági Gui Dorel testvértől kaptuk. Az utazás és a szállás költségeit a Dél-Erdélyi Egyházterület fedezte.

HIRDESSÉTEK AZ EVANGÉLIUMOT!
JANCSÓ ERIK

Delta-Szent-György rövid ismertetése

Delta-Szent-György 800 lelket számláló község, mely Tulcsától négy órányi hajóútra fekszik. A falu jobboldalán a Duna, előtte három kilométerre a tenger, balra erdős-tavas vidék, mögötte pedig a delta gazdag vízivilága ékesíti a tájat.

Lakói az úgynevezett *haholok*, akik egyfajta ukrán tájszólást beszélnek, és saját bevallásuk szerint őseik II. Nagy Katalin cárnő katonái elől menekültek el az ukrán sztyeppéről, és az akkor még török fennhatóság alatt lévő mo-csárvilágban lettek menedéket. Kellemes meglepetésünkre két magyar lakosra bukkantunk a faluban: Mosoni Magda brassói származású nyugdíjas földrajztanárnőre, és Csáky Sándorra, a Segesvár melletti Héjjasfalváról származó nyugdíjas erdőszere.

Delta-Szent-György jelenleg ugyanolyan gazdasági nehézségekkel küzd, mint a legtöbb romániai vidéki település. A fő megélhetési forrás a turizmus és halászat. A házak környékén a homokos talajban többek közt megterem a szőlő, a paradicsom, az őszibarack és a birsalma is.

A helybeliek egymás közt ukránul beszélnek, de az iskolában már évtizedek óta csak román nyelven folyik az oktatás.

Házról házra Krisztusért

Miután az egyik panzióban megszálltunk, a falut két részre osztottuk egymás között, és hét napon át haladtunk házról-házra. A lakosság szinte kivétel nélkül ortodox vallású. Sokuknak van Bibliája, de nagyon keveset ismernek belőle. Az emberek első reakciója legtöbbször a meglepődés volt, a megszokott mondat kíséretében: „Én ortodox vagyok, és nem hagyom el a vallásomat!” Vagy: „Ezek »pocait« könyvek?” A gyanakvás és az évszázados előítéletek keltette feszült légkört egyedül Isten Lelkének drága olaja tudta enyhíteni. Ezért szüntelen imádkoztunk az Ő segítségéért.

Az Úr velünk volt a munkában, oltalmat és támogatást adott, ígérete szerint. Az emberek házában vérnyomást és testzsír-tömeg-indexet mértünk, egészséges életmódról szóló tanácsokat adtunk. Barátkoztunk, beszélgettünk, ahol alkalmas volt, ott imádkoztunk is. Minden családnak Ellen G. White *A megváltás története* és a *Jézushoz vezető út* című könyvét ajándékoztuk, de volt, ahol egyéb könyveket is. Az Úr megáldotta munkánkat. Isten kegyelméből a szerető közeledés és a barátságos szavak révén legtöbbször sikerült utat találnunk e drága lelkek szívéhez, és így számos bibliai tárgyú beszélgetést folytathattunk.

Delta-Szent-Györgyön 160 családnál hagytunk könyveket. Sajnos egyesek visszautasították azokat, mások meg nem voltak otthon. A helyi lakosoknak, turistáknak és a hajók személyzetének az említett két könyv mindenikéből 210 darabot ajándékoztunk oda. Ezenkívül 120 egyéb könyv (*Jézus élete*, *A nagy küzdelem*, *Kezdj el élni!*, stb.), valamint 20 Biblia és 50 Újszövetség talált gazdára.

Gondolatok a jövőről

Eljött a hazautazás ideje. Istennek hálát adva szálltunk hajóra azzal a szándékkal, hogy ha az Úr is jónak látja, több-magunkkal visszatérünk. Miután beszámoltunk a tulcsai lelkésznek a munkánkról, ő is elmondta, hogy tervbe vették egy kilenc személyes motoros csónak megvásárlását, amellyel végig látogathatják a Delta elszigetelt településeit.

Elgondolkodtam: Romániában hozzávetőleg ezer gyülekezetünk van, az országban ugyanakkor közel tízezer település létezik. Mikor döntünk már úgy, hogy legalább egy hetet arra szánunk évi szabadságunkból, hogy bemissziózzuk az ország több mint kilencven százalékát kitevő fehér területet? Ha az egyháztagság teljesen átadná életét Jézusnak, a romániai munka hamar befejeződne.

Imádkozunk Delta-Szent-György, a Duna-delta többi településének lakossága, magyar népünk, és az egész világ megtéréséért! Az Úr adjon mindnyájunknak szerető szívet és missziós lelkületet! ■

Jancsó Erik, önkéntes evangélista, Észak Erdélyi Egyházterület

GALAC VÁROSÁNAK VÉRRE VAN SZÜKSÉGE

Augusztus 5. és 11. között zsúfolt hetük volt a galaci adventistáknak. A „Betania” gyülekezetben naponta több váltásban lázasan dolgoztak a testvérek a helyi adventizmus centenáriumi ünnepségének előkészítésén. A gyülekezeti tagok, a bizottság tagjai és a lelkész együtt vettek részt az imaterem belső és külső díszítésén, a képkiállítás előkészítésén, valamint a jelenlevők számára felszolgált eddel elkészítésén.

Miközben folytak a munkálatok, dr. Marius-Dan Huțanu endokrinológus felhívást intézett a galaci testvérekhez, hogy vegyenek részt egy véradási kampányban. Meggyőző érveket vonultatott fel: betegek halnak meg a vérhiányában, s az orvosok csupán annyit tehetnek, hogy meghívják a páciens rokonait a vérközpontba, hogy hagyjanak ott a sajátjukból néhány csepp életet. Igen ám, de sok olyan beteg van, akinek nincs hozzátartozója, vagy az eset sürgőssége miatt nem mozgósíthatók a rokonok.

A Reménység Karaván az Adventista Egyházzal karöltve lehetőséget szeretne kínálni a földi élet befejezéséhez nagyon közel kerülő emberek számára. Ezzel az elhatározással keresték fel a galaci és matcai adventista testvérek a galaci vérközpontot. Az eseményt a média is népszerűsítette: a România Actualități, a Digi24, valamint a helyi sajtó is hírt közölt a kezdeményezésükről. Az alábbiakban a 2018. augusztus 10-én megjelent helyi napilapokból találunk:

Viața liberă: „Matcáról többen is felkeresték a galaci vérközpontot, hogy a Reménység Karaván által szervezett Reménységet az életnek elnevezésű kampány keretében vért adjanak. A felhívás visszhangra talált, és a hétfői nappal kezdődően még többen jelentkeztek véradásra...”

Monitorul de Galați: „A Reménységet az életnek elnevezésű kampány során, melyet egy galaci orvos szervezett a helyi Adventista Egyház képviselőivel közösen, csütörtök reggel Matcáról illetve Galacról többen is jelentkeztek véradásra a vérközpontnál. »Augusztus 6–10. között véradási kampányt folytatunk három intézmény – egy humanitárius orvosi egyesület: a kampány kezdeményezője (a Reménység Karaván), a helyi vérközpont, illetve az Adventista Egyház – közös összefogása által. A galaci kórházakban nagy szükség van vérre. Jelenleg a vérszükséglet csupán 60%-a fedezhető, ami azt jelenti, hogy háromból egy beteg nem kap vért, amikor szüksége lenne rá. Főleg nyári időszakban van szükség véradókra. Furcsa mód, éppen nyáron van több vérre szükség, amikor kevesebb a donor. Itt viszont az emberek készségesek voltak, félretették otthoni teendőiket, és eljöttek vért adni« – nyilatkozta dr. Marius-Dan Huțanu.

A kampányban olyan emberek is részt vettek, akik már korábban is véradók voltak, de olyanok is eljöttek segíteni

a rászorulókon, akik első véradásuknál tartanak. „Nyolcvan kilométert utaztam Matcáról, hogy vért adhassak. Azért jöttem, mert tudomásomra jutott, hogy vérhiány van, így hát itt vagyok, hogy akár egy csepp segítséget is nyújthassak!” – mondta Narcis Pohrib.

A véradók közt volt egy Ausztráliában élő hazánkfia is. Ovidiu Roman egy családi esemény miatt jött Romániába, és azonnal válaszolt a barátja által szervezett kampány felhívására. „Hallottam a Reménység Karaván kezdeményezéséről, és eljöttem vért adni” – nyilatkozta. – „A vérközpont képviselői is kifejezetten örülnek látván, hogy vannak, akik készek segíteni embertársaikon.”

Olyan vérre van szükségünk, amely meggyógyítja a bűn betegségének végzetes következményeit. És van egy Véradó, aki már felkínálta azt a Vért, mely kompatibilis minden vércsoporttal, minden bűn-csoporttal. „Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg a ti atyáitoktól örökölt hiábavaló életekbe; hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen báránynén, a Krisztusén.”

Kedves olvasó! Vérre van szükséged, hogy élhess. Gondoltál-e valaha arra, hogy milyen hatalmas erő van Jézus Krisztus vérében? A Jézus vérével bizonyított végtelen isteni szeretet elűz minden félelmet! Kérd életedre Jézus vérének erejét, hogy megszerezhesd az igazi szabadságot és a győzelmet! ■

Dorel Neacșu
lelképásztor, Moldvai
Egyházterület

**A SZERETET
ADOMÁNYOZÓI
DOREL
NEACȘU**

„Speranță pentru Viață” - Campanie pentru mobilizarea gălățenilor să doneze sânge

Endocrinologul Marius Huțanu a încercat să mobilizeze cât mai multă lume pentru a merge la Centrul de Transfuzii să doneze

Maria Romanîță

Centrul Regional de Transfuzii, Galați, se înfățișează, vara, cu o acțiune a sensibilizării de donatori. Măduză gălățeană Marius Huțanu, endocrinolog, a încercat să mobilizeze cât mai multă lume pentru a merge la Centrul de Transfuzii să doneze. Astfel, în cadrul campaniei „Speranță pentru Viață”, campania desfășurată de medicul gălățean în colaborare cu reprezentanții Serviciului Adventistă din Galați, mai multe persoane din Matca, țară și din țară,

se simeau, în dimineața, la Centrul de Transfuzii pentru a dona sânge. „Ambele zile a început de dimineață de dimineață la ora 8 - 10 August, astfel încât să fie posibilă campania în care sunt implicată pătrunzător: Carmența Popovici, Anamaria Ionescu și Maria Romanîță, Centrul de Transfuzii, Serviciul Adventistă. Este foarte important să ajungă la sângele din țară. Practic, doar în 10 le zile din țară noi care să venim din sângele țării noastre, dar mai din țară pentru că persoanele din țară sunt foarte multe. Mai ales în sezonul de vară este o mare nevoie de donatori. Recenziile de sânge sunt, practic, mai mare la sezonul de vară, în dimineața este mai puțin, în sezonul de iarnă, se face înlocuirea de sânge

KÖZELEBB HOZZÁ... AZ IMPACT SÁTOROS ÖSSZEJÖVETELÉN

Az egyházi összejövetelek, akár a sátoros összejövetelek, akár a családi találkozók [...] Isten által rendelt alkalomak a korai és késői eső kitöltetése érdekében” (*Gondolatok a Jelenések könyvéről*, 229. o.).

„Jó volna, ha Isten népének ma is lenne ilyen sátoros ünnepe, mely Isten rájuk áradó áldásainak örömemlékezete” (*Pátriárkák és próféták*, 540. o.).

A Prófétaság Lelkének szemléletmódját tanulmányozva az IMPACT Románia Ifjúsági Csoport megszervezte az IMPACT Sátoros Összejövetel második kiadását. A rendezvény július 19. és 29. között zajlott a Kolozs megyei Székelyjő közelében.

Az IMPACT Románia nonprofit laikus szervezet, mely támogatja a Hetednap Adventista Egyház missziómunkáját. Az IMPACT Románia első kongresszusát 2013-ban szervezték meg különböző szakterületeken tevékenykedő fiatalok az Adventus Egyetemen. Felbátorodva a magukra és a résztvevőkre gyakorolt pozitív hatástól, még ugyanabban az évben megszervezésre került az első missziós út is Nagyszebenben. Azóta az IMPACT Románia évente tart találkozókat. 2018-ban azonban a szervezők azt a célt tűzték ki, hogy ezután minden évben megtartják az összes eddigi közös rendezvényt: a kongresszust, a missziós utat, és a sátoros összejövetelt.

A sátoros összejövetel megszervezésével a hajdani sátoros ünnepre kívántak emlékezni. A szervezők célja volt segíteni a résztvevőknek elszakadni a mindennapok gondjaitól, terheitől, és kizárólag Isten keresésére szentelni életüket. A célok közt szerepelt továbbá a családi kapcsolatok helyreállítása is, éppen ezért a szervezők bátorították mind

az ifjak, mind a családtagjaik részvételét. A találkozó során megfelelő keretet kívántak teremteni ahhoz, hogy a Szentlélek megszépítse a résztvevők kapcsolatát Istennel, a természettel és az embertársakkal.

Az idén nyáron több mint 180 személy vett részt az IMPACT Sátoros Összejövetel több mint tíz napig tartó második kiadásán. A Nyugati-havasokban a Sebesvári Völgy (Bologa) biztosította azt a festői keretet, mely segített még erőteljesebben megtapasztalni a Szentlélek jelenlétét.

A rendezvény fontosabb felszólalói az idén John és Pamela Dysinger voltak. Szenvedélyes kertészek, a hiteles, gyakorlati kereszténység és nevelés hívei, akik egykor tanárként dolgoztak, és jelenleg az Egyesült Államokban a „Bountiful Blessings” nevű farmot vezetik. A saját tapasztalataikon alapuló előadások olyan közérdekű kérdéseket érintettek, mint a családi élet, az udvarlás, a házasság és a nevelés, de a mezőgazdasági vállalkozás titkaiba is beavatták a résztvevőket. Legfőbb céljuk azonban az volt, hogy Jézussal ápoljék élő kapcsolatukat, és az ifjakat.

A Dysinger családon kívül számos meghívott tartott még szemináriumot. Megemlítjük a fülöp-szigeteki Jasper Iturriaga lelkészt, Ioan Stinghe lelkészt, Veaceslav Coscodan orvost, Daiana Dnoblehot, valamint Serghei Costaş. Ştefan Tomoiogă testvér is jelen volt a szombati napon, és az istentiszteleten kitaró imádságra buzdította az egyház fiataljait. Az előadók a legkülönfélébb kérdésköröket érintették: kezdve a Jelenés könyvének jövődőléseitől és a Szentély tanától a Biblia tanulmányozásáig és kijegyzéséig; a természetes gyógymodoktól és az érzelmi intelligenciától Isten életünkben felfedezett tervéig.¹ Nem maradhettek el

a gyermeke-tevékenységek és a túrák sem, amelyek a közösségi hangulat megerősítését szolgálták.

A szoros közösségi kapcsolatok ápolásának másik hatékony módszere a kiscsoportos tanulmányozás volt. Minden egyes résztvevő egy ilyen, legfeljebb 15 tagot számláló kiscsoporthoz tartozott. A reggeli és esti lelki gyakorlatok imádkozásra, éneklésre, tanulmányozásra és közösség-ápolásra gyűjtötték össze a résztvevőket.

A sátoros összejövetel minden résztvevőben vágyat ébresztett arra, hogy őszintén közeledjen Istenhez, ugyanakkor gyakorlati elveket is bemutatott arra vonatkozóan, hogy mindez hogyan valósítható meg. A találkozó érdeklődést keltett a résztvevőkben a Biblia tanulmányozása iránt, a hangsúlyt az írásokban felmagasztalt Istenre helyezve. Az összejövetel a Szentlélek megújító jelenlétét eredményezte: azonosította az úrt, amit a Léleknek kell betöltenie a lelkünkben. A sátoros összejövetel tíz nap erejéig elhozta közénk a Mennyt!

* * *

A legközelebbi IMPACT rendezvényre a cerncai Adventus Egyetemen kerül sor 2018. december 28. és 2019. január 1. között. Az *Előtted az élet* című könyvből merítve ihletet, a találkozó mottója az „A Thinking Generation” (Gondolkodó Nemzedék) lesz: „Minden Isten képmására teremtett ember olyan erővel rendelkezik, mely

rokon a Teremtőjével – van egyénisége és hatalma, hogy gondolkodjon és cselekedjen. [...] Az igazi nevelés feladata, hogy kifejlessze ezt az erőt, és ránevelje az ifúságot arra, hogy önállóan gondolkodjon, és ne csak mások gondolatait adja vissza” (*Előtted az élet*, 17. o.).

A rendezvény fő meghívottja David Kim lesz, a Nicodemus Society alapítója. David Kim befolyásos üzletember az Egyesült Államokban, aki ezúttal megosztja az Isten által ránk bízott missziómunka azon módszerére vonatkozó látásmódját, amellyel elérhetjük a társadalmi elit tagjait is. A rendezvényre vonatkozó részletes információkat a www.impact-romania.org honlapon tettük közzé.

Szeretettel várunk sorainkba, hogy megszervezhessük az ifjak azon seregét, mely erőt fog nyerni ahhoz, hogy befeljezze a munkát még ennek a nemzedéknek az idején! ■

1. Az előadások az „Impact Romania” YouTube csatornáján is megtekinthetők.

Loriana Țiplea, az IMPACT Románia Ügyfélszolgálati Osztályának titkára

ISTEN ORSZÁGA KÖZÖTTÜNK LORIANA ȚIPLEA

A SÁTOROS ÖSSZEJÖVETEL MINDEN RÉSZTVEVŐBEN VÁGYAT ÉBRESZTETT ARRRA, HOGY ŐSZINTÉN KÖZELEDJEN ISTENHEZ.

A 2018–2019-ES TANÉV ÜNNEPI MEGNYITÓJA AZ ADVENTUS EGYETEMEN

Az egyetemi tanévkezdés hagyományaihoz híven a cernicai Adventus Egyetem is hétfőn, 2018. október 1-jén tartotta tanévnyitóját. Az ünnepségre 10 órai kezdettel került sor, imádásos lelkületben. Jelen voltak az egyetem tanárai és diákjai, a Román Unió képviselői (Eduard Călugăru kincstárnok, Romică Sîrbu, a Moldvai Egyházterület Nevelési Osztályának igazgatója, valamint Eugen Chirileanu, az Unió Nevelési Osztályának igazgatója), továbbá Florin Vasile, Cernica község alpolgármestere, szülők, valamint hazai és külföldi meghívottak. Az egyetemi évad cernicai megnyitóján először vett részt a Hetednapi Adventista Egyház európai képviselője, az Inter-Európa Divízió Nevelési Osztályának igazgatója, Marius Munteanu lelkész.

Idén az egyetem iránti elismerés, valamint a tanárok, középiskolai diákok és egyetemi hallga-

tók közötti remek együtt munkálkodás eredményeként a cernicai gimnáziumok képviselőjeként jelen volt Melania Muntean, a „Tânganu” gimnázium igazgatója, valamint a „Bălăceanca” általános iskola „követeként” Andrei Galbenu igazgató. Felszólalásukban köszönetet mondtak az egyetemi hallgatók által az elmúlt évben megvalósított oktatási projektekért, és felhívást intéztek a diákokhoz, hogy továbbra is legyenek a környékbeli gyermekek mentorai és tanácsadói, majd sikert kívántak az új egyetemi évadhoz.

„Egy előre megszerkesztett beszéddel érkeztem, viszont az itteni légkör annyira telve volt jószággal, profizmussal és kedvességgel, hogy inkább lemondtam a már megírt szövegemről. Elsősorban szeretnék köszönetet mondani az egyetem vezetésének, hogy az elmúlt évben a kollégium diákjai meglátogatták az iskolánkat, és különböző tevékenységek révén mély benyomást tettek a diákjainkra. Sokszor kérdeztek tőlem a gyermekek: 'Igazgatónő, mikor jönnek újra az egyetemisták, hogy az elmúlt évhez hasonló szép tevékenységeket valósítsunk meg?' Azt válaszoltam, hogy nem tudhatom, de elmondtam nekik, hogy eljövök ide, és meggyőződésem, hogy az egyetem vezetősége engedélyezi majd, hogy a hallgatók az idén is tanulóink segítségére szolgáló tevékenységeket folytassanak az iskolánkban.” (Melania Muntean, a „Tânganu” gimnázium igazgatója).

Néhány jelenlevő válaszából könnyen levonható a következtetés: az esemény remek hangulatban zajlott, a viszontlátás, ugyanakkor az új kezdet és az egyetemi szintű adventista nevelés várásatos illatával volt tele a légkör.

„A tanévnyitó legtöbb résztvevője más egyetemi nyitóünnepségen is részt vett már. Ez a tanévnyitó azonban azért különleges, mert az idén-től már akkreditált egyetemként működünk, és új

nevet viselünk! Mi vagyunk az Adventus Egyetem! Istennek hála ezért a szép kezdetért és egyetemünk mind a 180 diákjáért! Türelmetlenül várjuk, hogy megismerhesük a 61 első éves hallgatónkat! Mindenkinek azt kívánjuk, hogy Isten áldja meg bölcsességgel, egészséggel és a fejlődés lehetőségeivel ebben az új tanévben.” (dr. Roxana Paraschiv egyetemi docens, rektor).

„Amikor először jártam itt, kellemes benyomást tett rám ez a hely. Remekül éreztem magam a tanévnyitón. A szociális gondozói szakra jelentkeztem, mert szeretnék a legjobb képzésben részesülni, hogy a lehető leghatékonyabban segíthessek az idősebb embereken. Szeretnék elmélyülni ennek a szakterületnek a titkaiban, és másokat is meg akarok győzni arról, hogy ezt a nemes hivatást válasszák.” (Esteria Petrea, I. éves hallgató, szociális gondozói szak).

„Már az elején igen ígéretesnek tűnik ez a tanév. Rengeteg a projekt és a tevékenység, amelyen részt vehetünk. Emellett vannak újonnan érkezett tanárok is, és meggyőződésem, hogy elősegíthetik akadémiai és szakmai felkészülésünket. Türelmetlenül várom, hogy megláthassam, melyek azok a gyakorlatok, amelyeken részt vehetek.” (Mihaela Ene, II. éves hallgató, óvodapedagógus- és tanítóképző szak).

„Egy ilyen szép tanévnyitó ünnepség után nagyon boldog és lelkes vagyok. Viszont el kell mondanom, hogy kicsit félek az előttem álló évtől. De mivel meggyőződésem, hogy Isten akarata az, hogy itt legyek, bízom Benne, és remélem, hogy minden rendben lesz. Tulajdonképpen, ha nem lennék biztos abban, hogy az Ő terve az ittlétem, akkor nem is jelentkeztem volna erre az egyetemre. Éppen ezért szeretnék minél többet tanulni, de főleg szeretném fejleszteni a kapcsolatomat Istennel. Továbbá szeretném megtanulni, hogyan segíthetek másoknak is személyesen megismerniük az Urat.” (Andrei Sisu, I. éves hallgató, adventista pasztorálteológia).

„Nagyon tetszik az itteni hangulat, máris megismertem néhány diáktársamat, viszont leginkább a keresztény környezet fogott meg. Egy családként élünk békés kapcsolatban testvérek és nőtestvérek. Míg itt lakom a kollégiumban, szeretnék lelkileg fej-

lődni, szeretném, ha megváltozna a magatartásom a körülöttem élőkkel szemben, hogy segíthessek azoknak, akiknek szükségük van rám. Lényegében ez a legfőbb célom, amire szeretnék felkészülni.” (Alina Mihălaş, I. éves diák, dr. Luca Egészségügyi Főiskola).

„Isten kegyelméből az idén végzett az első évfolyamunk a cernicai dr. Luca Egészségügyi Főiskolán. A záróvizsga eredményei kiválóak, 100%-os volt a sikeresen vizsgázók aránya, a jegyek 8,43 és 9,93 között voltak, a legnagyobb osztályzatot elérő diáklány pedig egy héttel az eredményhirdetés után a férjével együtt Afrikába utazott, ahol orvosi misszionáriusként fog dolgozni. Hálásak vagyunk a Nagy Tanítómesternek, hogy a már működő II. és III. évfolyamunkhoz az idén 20 elsőéves csatlakozott, akik nálunk kezdik el a nővértanulmányukat. Elmondhatom, hogy most már sokkal láthatóbbak vagyunk, és hiszem, hogy az Úr a továbbiakban is a segítségünkre lesz.” (Claudiu Șerban igazgató, dr. Luca Egészségügyi Főiskola).

Végezetül hadd mondjuk el, hogy az Adventus Egyetemen tényleg ősszel számlálják a „golyákat”, mivel az idei tanévben újra nagyon sok fiatal választotta a cernicai adventista egyetemet (16 diák a pasztorálteológiát, 19-en a szociális gondozói szakot, 26-an az óvodapedagógus- és tanítóképző szakot, és 20-an az egészségügyi főiskolát). Újabb bizonyítéka ez annak, hogy Isten gondját viseli az adventista oktatásnak, és ha nem felejtjük el, hogy a Biblia szerint minden dolog vége jobb a kezdeténél, akkor csak hittel és reménységgel tekinthetünk a jövőbe. Ezért tehát minden okunk megvan arra, hogy bízzunk és higgyünk abban, hogy Isten továbbra is a tanárok és a hallgatók mellett lesz a cernicai adventista egyetemen, és a segítségével olyan képzést biztosíthatunk diákjainknak, amelynek köszönhetően értéket adhatnak tovább, és megvallhatják hitüket! ■

Emanuel Sălăgean, az Adventus Egyetem
Ügyfélszolgálati Irodájának igazgatója

NEVELÉS A MENNY SZÁMÁRA EMANUEL SALAGEAN

„HOGY FIAINK OLYANOK LEGYENEK, MINT A PLÁNTÁK... LEÁNYAINK, MINT A TEMPLOM MINTÁJÁRA KIFARAGOTT OSZLOPOK.” (ZSOLT 144:12)

A JÖVŐBE TEKINTŐ EMLÉKEK TALÁLKOZÓJA

Ezúton szeretném összefoglalni a „Nyugdíjas Lelkészek Egyesületének” (NLE) 2018. augusztus 22. és 25. között tartott évenkénti találkozóját, amelyre ezúttal a huszadik alkalommal került sor, Cernicán. „Újoncként” mélyen megérintett a különleges lelkiség és kedvesség hangulata, ugyanakkor a mélabú hullámai is átjárták a szívemet. A nyugdíjasok találkozóin évről évre változik a „díszlet”. Új tagok gazdagítják a sorokat, másokat meg már csak emlékeinkben őrzi. A legutóbbi találkozóra eljött 11 „új” lelkész, 2 „új” lelkészfeleség és 5 „új” adminisztratív személyzeti tag, ellenben nyugovóra tért 7 lelkész és 6 lelkészfeleség.

„Az öreg harcosok hangjai sorban elcsendesednek. He-lyük megüresedik. Ugyan nem látjuk őket többé, mert hal-lottak, tetteik mégis beszélnek. Bánjunk nagyon gyön-géden a még élő idős zarándokokkal. Becsüljük őket el-végzett munkájukért. Miközben erejük meglankad, szavaik értékesek maradnak számunkra. Órizzük meg szavaikat drága bizonyágtételként! A fiatalok és az új munkások ne vessék meg a fehér hajú embereket, és ne legyenek közöm-bösek irántuk, hanem tiszteljék őket! Emlékezzenek arra, hogy ők maguk léptek a helyükbe!” – Ellen G. White, *Sze-melvények*, 2. köt., 224. o.

Az Adventus Egyetem kampusza a szó szoros és átvitt ér-telemben is meleg szeretettel fogadott. Hosszasan és csodá-lattal néztem a 114 nyugdíjas lelkész, valamint az 54 nyug-díjas alkalmazott érkezését. Ők az evangélium veteránjai. Végtelenül kedvesek voltak, lelki támaszra és szép szóra ké-szen, derűs arccal, jókedvvel, értelmes és élénk tekintettel jelentek meg a teremben, magukkal hozva valamit abból, amit emlékként róluk őrzi.

A felgyülemlett fáradalmak, vala-mint az egyre hosszabb út ellenére, amely együtt hosszabbodik az élet-korral, szerda délután 4 órakor az Adventus Egyetem aulájába gyűltünk össze a nyitóünnepségre. Az NLE ve-zetői szólaltak fel: Titu Ghejan, Titi Pârvan, Paulin Micu és Teofil Gâ-ţan. Ezután következtek és kaptak szót az „ifjú nyugdíjasok”, akik a leg-utóbbi találkozó óta „érdemelték ki” ezt a státuszt. Teodor Huţanu testvér 1Pt 5:2-4 verseiből kiindulva áhítatot tartott, hangsúlyozva a mennyei bá-torítást, miszerint a Jó Pásztor közbe-lépése folytán a hívők el fogják nyerni

a hőn áhított jutalmat, a „hervadhatatlan koronát”. Az Úr szolgálatra hív, de nem csak a nyugdíjazásig vagy a sírig, hanem addig a pillanatig, míg Vele lehetünk az Atya örök országában.

Sorozatban három estén gyűltünk össze éneklésre, imád-kozásra és a különösen értékes tapasztalatok megosztá-sára. A zongora kíséretével elhangzó énekeket Stelian Iacob testvérünk hegedűjátéka, Eugen Baciu, Doina Caşcaval és Adina Pârvan mandolinjátéka fűszerezte. A tapasztalatokra szánt idő meghaladta az egy órát, de a mozgalmasan elő-a-dott „újdonságoknak” köszönhetően nem lankadt az ér-deklődésünk. De várt még ránk kellemes meglepetés. Azt gondoltam, hogy régi „ízű”, letűnt idők tapasztalatait fo-gom hallani. Ám a felszólalók dicséretére legyen mondv-a, mindannyian igencsak friss tapasztalatokat hoztak a misz-sziómunka mezejéről: evangelizációról, idősek otthonából, börtönből, fehér területekről, tanulmányozó csoportokból, imacsoportokból, könyvevangélista munkáról, missziós látogatásokról, új gyülekezetek alapításáról. Figyelemre méltó, hogy a tapasztalatok áldott reménységünkre – Üd-vözítőnk dicsőséges eljövételére – összpontosítottak. Ez a bátorító és felüdítő tényező ihlette rövid írásom címét is.

A találkozó második napján kirándultunk. Az NLE ve-zetői körutat szerveztek, mely során meglátogattuk Bu-karest belvárosát, az Unió székhelyét, az Adventista Mé-diaközpontot, majd az állatkertet és a botanikus kertet is. Egyöntetűen adtunk hangot örömeinknek és hálánknak ezért a programért. Az áhítatot még az autóbuszon meg-tartotta Enoh Felea testvérünk, idézve Jézus Krisztus sza-vait Mt 13:52 verséből. Sokat, lelke-sen és örömmel énekelünk, termé-szetesen a hazafelé vezető úton vala-mivel halkabban!

A pénteki áhítatot jómagam tar-tottam Zsoltár 52:12-15 versei alap-ján. Huţanu testvér vezette le az NLE új vezetőinek megválasztását a követ-kező két évre, miközben Daniel Duţă testvérünk a nyugdíjas életkor sajá-tosságairól beszélt. A szombat érke-zése két meglepetéssel szolgált. Az első az volt, hogy a fővárosi gyüleke-zetek egyes kórustagjai meglátogat-tak minket, és csatlakoztak a nyug-díjasok kórusához, amelyet Gabriel Vasilescu és Nicuşor Gheorghişă kar-nagyok vezettek. A második megle-petést egy volt ortodox pap, Bogdan

Andrei személye jelentette, aki jelenleg az adventista teológia magiszteri szakos hallgatója. Megtérésének drámai tapasztalata megragadta a figyelmünket, és megnyitotta a hála könnyeinek forrásait. Ezek után Traian Aldea testvér prédikált Jóel első két fejezetéből, hangsúlyozva, hogy nehéz időkben arra hívtak az idősök, hogy határozottan kiálljanak az egyház lelki megújulása mellett. Aldea testvér a szombat reggeli áhítaton is folytatta gondolatát, kitérve a Jóel 2:17 versében található imára: „Légy kegyelmes, ó, Uram, a te népedhez!” Több történelmi és jelenkori példát említett az idősök egyházban játszott szerepére vonatkozóan. A szombatiskolai tanulmányozást nagy hozzáértéssel Stelian Iacob testvérünk irányította, miután az Unió kincstárnoka, Eduard Călugăru testvér bevezetett minket János 17. fejezetének hangulatába, és hangsúlyozottan kijelentette, hogy a vég idején egységre van szükség az egyházban.

A zene- és kóruszám után Virgil Peicu testvér folytatta az egység fontosságától szóló gondolatot 2Móz 17:8-16 versei alapján. Nemzedékünk tragédiája a hit harcában akkor bontakozik ki – mondta Peicu testvér –, amikor a gyermekek és az ifjak már nem látják szüleiket és nagyszüleiket a „magaslatokon” állni és egymást támogatni imában, tettekben. A Szentlélek arra akar megtanítani, hogy „Amálek” csak imával, egységgel és együtt munkálkodással lehet legyőzni. A siker azoktól a kezeiktől függ, amelyek vagy imával, vagy a bűn völgyében vívott tényleges küzdelemmel vannak elfoglalva. A végső jutalom attól függ, hogy mit tett a kezünk, és milyen kapcsolatban voltunk a bennünket szolgálatra hívó Istennel.

Szombat délután áldásban részesültünk a hajdani „ifjak” által tartott zenei programnak köszönhetően, majd dr. Costin Dinu testvér nagy átéléssel és hozzáértéssel felvázolt néhány lelki igazságot, kitért néhány, az idős emberek egészségére nézve kihívást jelentő problémára, de gyakorlati tanácsokkal is ellátott, hogy miként tehetjük széppé és hasznossá nyugdíjas életünket.

Soraimat egyházunk prófétájának a nyugdíjas lelkészek tevékenységére vonatkozó gondolataival zárom: „Remélem, hogy azok közül, akik hosszú időn át végezték a munkát, senki sem gondolja, hogy életkora miatt már nem kell szolgálnia. Remélem, hogy felkelnek és hordozzák az üzenetet, míg az Úr segítségének bizonyítékával rendelkeznek... Bár emlékezőtehetségük gyengül, tiszteljétek őket, és akkor Isten bizonyosan megáld benneteket. Egyetlen szolgálatot végző se gondolja, hogy életkora miatt mentesül a szolgálat elhívása alól! A munkát egyszerűen folytatni kell! Mert minden bizonyosan van Urunk, akitől függ az életünk!” (Ellen G. White, *Letter 102*, 1910.). ■

A BÖLCSESSÉG KORA PAVEL BURLACU

Pavel Burlacu nyugdíjas lelkipásztor, Moldvai Egyházterület

DÁNIEL APOKALIPSZISÉNEK ÉRTELMEZÉSI ELVEI: A KINYILATKOZTATÁS IRODALMI ESZKÖZEI (II)

Újabb igeszakaszok tanulmányozásával folytatjuk a kinyilatkoztatás irodalmi eszközeinek bemutatását.¹ Amint az alábbi két példából is látni fogjuk, a „három”/„négy” számjegyek megjelenése révén némely perikópából hiányzanak ennek a mintának a formális jelei. Mindezek mellett ezek a perikópák az $x(x+1)$ képletbe lettek szerkesztve, amelyben az x három változó elemet képvisel. A sorozat negyedik eleme képezi a csúcspontot, ugyanakkor egy rendkívüli felfedezés pillanatát is.

Jóthám példázata (Bír 9:7-21)

A jóthámi példázat elhangzásának körülményei Gedeon házának tragikus végét tárják eléink. Gedeon története bemutatja a midiániták, az amálekíták és a napkeletiek felett aratott, nagy visszhangot keltő győzelmet (Bír 6:33). Továbbá pedig az a tény, hogy visszautasítja az izraeliták felkérését, és nem vállalja az uralkodói szék elfoglalását, lényegében feltárja Gedeon gondolkodásmódját e kérdés teológiai implikációival kapcsolatosan. Válasza a nép figyelmét az igazi Királyra tereli: „Én nem uralkodom felettetek, sem az én fiam nem fog uralkodni rajtatok. Az Úr uralkodik ti felettetek!” (Bír 8:23). Ezt a teológiai-politikai nézetet azonban már nem karolják fel az utódai is. Hetven fia közül Abimélek, miután megszerezte a sikembeliek, „az ő anyja atyjafiainak” politikai támogatását, irgalmatlanul lefejezte a testvéreit, így zárva ki a testvérei trónra jutásának összes lehetőségét. A tömegmészárlás egyetlen túlélője, Jóthám ezek után mondja el a példázatot a fákról, amelyek királyt akarnak választani maguknak.

A példázat három felkérést mutat be, amit a fák különböző növény- és bokorfajtákhoz intéznek. Az olajfa, a fügefá és a szőlőtő is visszautasítja a fák ajánlatát, mivel létezése értelmét abban látja, hogy örömet szerezhet az embernek (Bír 9:9, 13). Negyedszerre aztán a galagonyabokorhoz fordulnak, amely örömmel fogadja kérésüket. Sőt, még egy jövendölés is elhangzik a galagonyabokortól: „Jöjjön tűz ki a galagonyabokorból, és égesse meg a Libanon cédrusait” (15. v.). A példázat csúcspontja a galagonyabokor és a fák közötti kapcsolat. Jóthám szerint a jövendölés az adott politikai valóságra alkalmazandó: „Ha igazán és becsületesen cselekedtetek Jerubbaállal és az ő házával a mai

napon, örüljétek Abiméleknek, és örüljön ő is néktek; de hogyha nem, jöjjön tűz ki Abimélekből, és eméssze meg Sikem férfiai és Milló házát, és származzék tűz Sikem férfiai-ból és Milló házából, és eméssze meg Abiméleket!” (19-20. v.). A későbbi események igazolják a jövendölést és annak magyarázatát. Amikor Abimélek tudomást szerez a sikembeliek lázadásáról, felgyújtja a várost lakosaival együtt. Sőt, Abiméleket is a tűzzel játszva éri utol a végzete. Amikor megpróbálja felgyújtani Thésés tornyát, a magasból egy asszony által lehajított malomkő a fején találja.

Jóthám példázata ismételtén igazolja a kinyilatkoztatás irodalmi eljárását, habár a bibliai jelenetben konkrétan nem tűnik fel a „három”/„négy” számjegy.

Ítélet Jeruzsálem felett (Ezék 8:1-18)

A 8. fejezet Ezékiel könyvének egy új szakaszával indít, és pedig egy a templom megszenteltetésé miatti isteni ítéletről szóló profetikus látomással.² Habár formálisan nem jelenik meg a „kinyilatkoztatás irodalmi eszköze”, a látomásorozat alkotó minden profetikus jelenet hasonló mintát követ. Először is, a jeleneteket a „vive engem” kulcskifejezés választja el egymástól, mintegy azt sugallva, hogy az egész folyamatban kizárólag csak a Lélek kezdeményez (3, 7, 14, 16, v.). Ezek után meg van említve a helyszín, ahová elragadtatott a próféta. Minden alkalommal pontosan meg van határozva, hogy a profetikus jelenetek vagy Jeruzsálem valamelyik kapujában, vagy a templom egyik kapujában zajlanak (3, 7, 14, 16. v.).³

A továbbiakban bemutatásra kerülnek a helyszínen tapasztalt utálatosságok, és a próféta felhívja a figyelmet a templom közvetlen közelében zajló kultikus tévelygésekre: „bosszúság bálvány”; „utálatos csúszó-mászó állatoknak és barmoknak mindenféle képei”; „Tammúz”; „kelet felé leborulva imádták a napot” (3, 10, 14, 16. v.). Az első három profetikus jelenet hangsúlyozza a templomban zajló bálványimádás súlyosságát. Mindhárom esetben a mennyei lény felszólítja a prófétát, hogy ő maga mérlegelje a nemzetársait elítélő bizonyítékokat: „Embernek fia! Látod-e mit cselekesznek?”; „Láttad-é, embernek fia... mit cselekesznek a sötétben?”; „Láttad-é, embernek fia?” (6, 12, 15. v.). Mindezek mellett azonban a súlyos állapotok bemuta-

tása után a mennyei lény az előbbi három jelenetnél súlyosabbat vetít előre, vagyis még nagyobb utálatosságokat fog látni a próféta. Következésképpen a jelenetek fokozatosan kerülnek bemutatásra, amit egy refrénszerű megfogalmazás segít elő: „De még egyéb nagy utálatosságokat is fogsz látni” (6, 13, 15. v.).

A progresszió a negyedik jelenetnél éri el a csúcspontját. Itt már nemcsak hogy nem hangzik el a „refrén” – ami a profetikus jelenetsorozat végét jelzi –, hanem a negyedik jelenet meglepő mivoltát a Jeruzsálem feletti ítélet természetete adja. Ahelyett, hogy az előbbi jelenetekhez hasonlóan hangsúlyozná a sajnálatos kultikus tévelygést, a mennyei lény felhívja a figyelmet: a bűnök a tetőfokra hágtak, mivel az ország megtelt társadalmi visszaélésekkel és egyenlőtlenségekkel: „Láttad-é, embernek fia? Avagy kevés-é Júda házában ily utálatosságokat cselekedni, amelyeket itt cselekedtek? Hogy még a földet is betöltik erőszakossággal, és engem megint haragra ingerelnek, ímé, hogy tartják a venyigét orrukhoz!” (17. v.).

És nem utolsó sorban, a mennyei lény egyfajta magatartásváltást jelent be Júda házával szemben, mintegy előre vetítve az ítéletet: „Én is búsulásom szerint cselekszem, nem fog kedvezni szemem, sem meg nem szánom őket; és ha kiáltanak füleimbe nagy fennszóval, nem hallgatom meg őket” (18. v.).⁴

Az alábbi két példa rávilágít a „kinyilatkoztatás irodalmi eszközének” még összetettebb alkalmazási formájára, és szemlélteti, hogy a negyedik elem a maga során a korábbi három egymást követésével lett kiépítve. Az összetett folyamat eredményét az $x\{x+1[x(x+1)]\}$ képlettel fejezhetjük ki, melyben az x változó tematikusan összekapcsolt három eseményt jelöl. Vagyis, a „három”, „négy” elemek dupla sorozatát figyelhetjük meg, melyben a négyes számjegy az első sorozatból a negyedik elem narratív szakaszának keretein belül található.

Saul felkenetése (1Sám 9:1 – 10:16)

Az első izraelita király felkenetésének körülményeit gondviselészerű események egész sora képezi. Az eseményekből kitűnik, hogy a király kiválasztását a mennyei gondviselés irányította, függetlenül az emberi akarattól. Egy Kis nevezetű embernek elvesznek a szamarai, és elküldi fiát, Sault egyik szolgája kíséretében az állatok előkerítésére (1-4. v.). Mivel a keresés nem járt sikerrel, és mert hosszas távolmaradása miatt el akarta kerülni a szülők fölösleges aggodalmát, Saul végül a hazatérést fontolgatja. Ám hajlik szolgája tanácsára, aki szerint meg kellene kérdeznük a „nézőt” (6-10. v.). Meglepő az egyidejűség, hogy épp ugyanazon a napon érkezik Saul is és a próféta is a városba (11-13. v.); mint ahogy meglepő kettejük találkozásának momentuma is: „holnap ilyenkor” (14-17 [16]. v.). Nem utolsó sorban a 19., illetve a 20. vers meglepő időrendi utalásokat kínál az olvasónak: három nap telt el a szamarak eltűnése óta, de a negyedik napon, vagyis „reggel” haza fognak térni (19. v.).⁵

A negyedik nap következik be Saul felkenetése. Hajnalban Sámuel kikíséri vendégeit a város kapujáig. Miután kettesben maradnak Saullal, „elővevé Sámuel az olajos szelencét, és az ő fejére tölté, és megcsókolá őt, és monda: Nem úgy van-é, hogy fejedelemmé kent fel az Úr téged az ő öröksége felett?” (10:1).

Mindazok mellett, hogy a felkenetés a négy napon át zajló események csúcspontját képezi, a szerző újabb eseményeket iktat be a negyedik napra. Így domborodik ki a második narratív szakasz „epicentruma”, mely belefoglaltatik az elsőbe – Saul felkenetésébe. Az újabb eseménysorozat Saul és Sámuel magánbeszélgetésével, találkozásával veszi kezdetét, majd ezt újabb meglepő találkozások követik. A Sámuellel való találkozás után Saulnak találkoznia kell „két emberrel a Rákhel sírja mellett” (2. v.), aztán pedig „a Thábor tölgyfájához jutsz, három ember fog téged ott találni, kik Béthelbe mennek fel Istenhez; az egyik három gödölyét visz, a másik visz három egész kenyeret, és a harmadik visz egy tömlő bort” (3. v.). A csúcspontot a negyedik találkozás jelenti: „a próféták seregével” (5, 10. v.).⁶ Formális szempontból különleges figyelem övezi ez utóbbit, és részletesen le van írva Saul átváltozása és prófétálása (5-6 v. vesd össze 9-10. v.). Ráadásul az átváltozás drámai hatásként Saul nemzettársai vitatni kezdik, hogy egyáltalán ő is próféta-e. Erre utal a költői kérdés: „Avagy Saul is a próféták közt van?” (11-12. v.).

Illés menekülése (1Kir 19:1-18)

Illés híres győzelme és Baál papjainak megölése (1Kir 18) nem maradt visszhang nélkül Akháb udvarában sem. A hírek hallatán Jézabel dühbe gurul és bosszút esküszik. Illésnek menekülnie kell (1-3. v.). Narratív szempontból, a szövegösszefüggések utalásaival és visszhangjaival úgy van leírva a próféta menekülése, mintha Izrael Egyiptomból való kivonulásának megismétlődése lenne. Mindkét esemény sajátossága a halálos veszély előli menekülés. Míg a kivonulás idején a fáraó forralt bosszút az utolsó csapás, az elsőszülöttek halála miatt, ez utóbbi esetben Illés Jézabel szenvedélyes esküjével szembesül, mely szerint meg fogja bosszulni Baál prófétáinak megölését a Kármel-hegyén.⁷ Izraelhez hasonlóan Illés is a pusztába megy, majd panaszkodik nyomorult helyzete miatt (4. v.). Mindezek mellett megtapasztalja a csodát, angyal szolgálja ki őt a pusztában kenyérrel és vízzel (5-7. v.), ami szintén a kivonulás csodáira emlékeztet.⁸ Végül Illés „méne annak az ételnek erejével negyven nap és negyven éjjel egészen az Isten hegyéig, Hóreb-ig” (8. v.). Az utazás időtartama és végcélja a Sínainál történt eseményeket idézi.⁹

Illés azon döntése, hogy behúzódik a barlangba, valamelyes módon árnyat vet a próféta esemény-megfejtő

**AZ IGE
MEGFEJTÉSE
DANIEL
OLARIU**

képességére. Ezért is hangzik el a felszólító kérdés: „Mit csinálsz itt Illés?” (9. v.). Az utazása során talált kulcsok megfejtésének kudarcára mutat Illés énközpontú válasza: „Csak én egyedül maradtam, és engem is halálra keresnek” (10. v.).¹⁰

Illés azon terve, hogy ő legyen a „második Mózes”, lényegében Isten válaszából derül ki: „Jöjj ki és állj meg ezen a hegyen, az Úr előtt” (11. v.).¹¹ Ez egy másik mód annak kifejezésére, hogy Illés Mózeshez hasonlóan szeretett volna a romlás építője, az Isten és a nép között megszakadt szövetség közvetítője lenni. Formai szempontból a mennyei jelenlétre utaló jelenségek felidéznek a Sínai-hegy légkörét, és a 3/4 elemek sorozatban jelennek meg – „erős szél”, „földindulás”, „tűz” (11-12. v.). A meglepetést a negyedik elem szolgáltatja. Az a hang, amely hajdanán Sínainál mennydörgésszerű volt, olyannyira, hogy megrendült bele a föld,¹² most más formát ölt: „halk és szelíd hang”-ként szól meg (12-13. v.). Megismétlődik Isten és Illés párbeszéde. Ugyanaz a kérdés hangzik el, a próféta előbbihez hasonló válasza pedig azt sugallja, hogy Illés képtelen megfejtetni a mennyei tervet. Ezt a tényt hangsúlyozza a pontosítás is, miszerint Illés nem hagyta el a barlang komfortzónáját, és nem állt ki az Úr elé a hegyre.

Az előbbi példához hasonlóan, az események sorrendjében a negyedik elem, ami a mennyei jelenléteket hirdeti, az $x(x+1)$ algoritmusú képletben alapuló újabb „három”/„négy” eseménysorozatot vezet be. Ilyen értelemben a „halk és szelíd hang” által körvonalazódik a narratív szakaszban Isten válasza a próféta énközpontú panaszaira. Illés, a mennyei akarat hirdetője nem volt egyedül. A kapott feladat, miszerint menjen és kenje fel Hazáelt, Jéhut és Elizeust, lényegében olyan személyek jelenlétére utal, akik készek voltak engedelmessé válni Isten akaratának. A jelenet csúcspontját pedig a második sorozat negyedik eleme szolgáltatja. Itt a „halk és szelíd hang” közli Jehova imádóinak meglepően nagy számát: „De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, mely meg nem hajolt a Baálnak, és minden ajkat, mely meg nem csókolta azt” (18. v.).

Egy következő számban kitérünk „a kinyilatkoztatás irodalmi eljárásának” jelentőségére, utalva a Dániel apokalipszisének megértését szolgáló eszközökre. ■

Daniel Olariu, héber nyelvet és ószövetségi ismereteket tanít a cernicai Adventus Egyetemen

1. Jelen cikk folytatása a „Kinyilatkoztatás irodalmi eszközei” c. tanulmány. Az eljárás Dániel könyvének egyik értelmezési „kulcsát” tárja fel. Lásd: Daniel Olariu, „Dániel apokalipszisének értelmezési elvei: A kinyilatkoztatás irodalmi eszközei (1)”, *Adventszemle* 2018 (8. sz. – augusztus), 13–15. o.

2. Lamar Eugene Cooper, *Ezekiel, The New American Commentary*, 17 (Nashville, TN: Broadman & Holman, 1994), 118. A szakaszok közötti határvonalat a 8. fejezetben található profetikus kijelentés kezdé-

tére helyezett kronológiai támpont jelöli: „És lón a hatodik esztendőben, a hatodik hónapban, a hónap ötödik napján[...].”

3. A látomások helyszíneinek azonosítása érdekében lásd Leslie C. Allen, *Ezekiel 1–19*, *Word Biblical Commentary*, 28 (Nashville, TN: Nelson, 1994), 137–146. o.: „A belső kapu bejáratához, amely északra néz” (3. v.); „a pitvar bejáratához” (7. v.); „az Úr háza kapujának bejáratához, amely északra van” (14. v.); az Úr házában belső pitvarba / az Úr templomának bejáratánál, a tornác és az oltár között” (16. v.).

4. Amennyiben a 18. fejezet ítéletet hirdet, a 9. fejezet értelmezhető e kérdéskör továbbgondolásának is. Lásd: Daniel I. Block, *The Book of Ezekiel: Chapters 1–24*, *New International Commentary of the Old Testament* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 1997), 305. o. Block ugyanakkor megjegyzi, hogy míg az előbbi jelenetek során a kultikus utálatosságok a társadalmi behatások miatt esnek ítélet alá, addig a negyedik jelenetben az erkölcsi hatásai miatt történik mindez (uo. 298. o.).

5. A harmadik nap eseményei előrevetítik a negyedik napon bekövetkező felkenetést. Előbb Sámuel csak helyel-közzel utal rá, hogy Saul háza népének „leend mind az, ami Izráelben becses” (20. v.). A továbbiakban a próféta meghívja Sault és kísérlőjét a lakomára, és felkínálja nekik „a főhelyet a meghívottak között” (22. v.). És nem utolsó sorban, Saul abban az előjogban részesül, hogy megkapja a legelőkelőbb falatot (23-24. v.), és éjszakára a próféta házában szállhat meg (25. v.).

6. Megjegyzendő, hogy a próféták seregével való találkozás felidézi Sámuel és Saul találkozását. Mivel mindkét narratív szakasz a magaslaton hozott áldozatok pillanatát mutatja be, lényegében kifejezi a két esemény közötti szövegösszefüggést. A Sámuellel történő találkozás az áldozat bemutatása előtt, a prófétákkal való találkozás pedig az áldozathozatal befejeztével történik. Mindkét momentum Saul utazásának fontos határhelye, vagyis jelzi távozását otthonról, illetve hazatérését.

7. Mindkét esemény – az elsőszülöttek halála és Baál prófétáinak halála – a bálványimádás alaptalan voltát igazolja. Az egyiptomi vallás esetében bebizonyosodott, hogy a héberek Istene hatalmasabb a fáraó-istennél. Baál prófétáinak esetében pedig az, hogy nem voltak képesek tüzet hozni az égből, igazolta, hogy Baál lényegében képtelen megoltalmazni hódolóit. Ezek a demonstrációk hozzájárultak ahhoz, hogy Izrael népe az igaz Istent imádjá.

8. Izrael népének zúgolódása a vízhiány miatt – a Sínai hegyig tartó utazások során – 2Móz 15:22-27, illetve 17:1-17 versekben van leírva. Ugyanazok vándorlási szakaszban húst és mannat is kaptak táplálékkul – lásd: 2Móz 16:1-36.

9. Fontos megjegyezni, hogy az „Isten hegyéig, Hóreb-ig” kifejezés csupán 2Móz 3:1, illetve 1Kir 19:8 versében található meg. Emellett az „Isten hegye” kifejezés még feltűnik 2Móz 4:27; 18:5 és 24:13 versekben is, és a Hórebre utal. Sőt, a kenyértől és víztől való önmegtartóztatás „negyven nap és negyven éjjel” időperiódusa csupán Mózesrel és Illéssel kapcsolatosan van ekképpen kifejezve (v. ö. 1Kir 19:8 versét 2Móz 34:28; 5Móz 9:9,18 verseivel). Ezek a tényezők hangsúlyozzák a szoros szövegösszefüggést a tárgyalat perikópa és a Kivonulás könyve között.

10. Vessd össze hasonló kijelentésekkel 4Móz 11:14 verséből: „Nem viselhetem én magam mind ez egész népet; mert erőm felett van.” Illéshez hasonlóan Mózes is a halálát kívánta (15. v.). A továbbiakban Isten könnyít Mózes terhén, amikor a Mózesben lévő lélekből elvesz, és szétosztja a hetven vén között (17, 24-30. v.). Illés életében ez akkor következik be, amikor Elizeust utódjául keni. Megjegyzendő, hogy a próféta szolgálat Illésről Elizeusra szállásának története a Mózes tapasztalatához hasonló nyelvezetben van leírva (vö. 4Móz 11:11-17 és 2Kir 2:1-18 v.).

11. Vessd össze egymással 2Móz 24:12-18; 34:1-7, 28 verseket. Mindkét esetben pontosan le van írva Isten jelenlétének időtartama a hegyen – „negyven nap és negyven éjjel” –, amelyet a Tízparancsolat (a szövetségek) kiadásának jelenete kísér.

12. Vessd össze Zsid 12:18-19, 25-26, illetve 2Móz 20:18-19; 5Móz 5:22-27; 18:16; Gal 3:19-20.

A VILÁGBAN, DE NEM A VILÁGBÓL

Írásaiban Ellen G. White több ízben is foglalkozott a vallási és polgári ünnepekkel, mint például a karácsonnyal, a hálaadás napjával, az újévvel, a születésnapokkal, és csupán egy alkalommal írt a húsvétról. Mivel ezeket az ünnepeket nagyra értékeli a keresztény világ, prófétanőnk az ünnepek iránti megfelelő magatartásra bátorított, és azt javasolta, találjuk meg a módját, hogy összhangot teremtsünk az ünnepek iránti érdeklődés és a keresztény életelvek között.

Ellen White e világi ünnepek iránti viszonyulásának lényege az volt, hogy ezeket az alkalmakat a missziómunka támogatása, az Isten-dicsőítés és a rászoruló megsegítése lehetőségének tekintette. Ezért írta például, hogy az adventisták ne hagyják figyelmen kívül a karácsonyt és a hálaadás napját, amely ünnepet valódi keresztény lelkiületben tartsák tiszteletben. „Karácsonyi és újévi ünnepeket tartathatunk, és kell is tartanunk a gyámoltalanokért” (*Boldog otthon*, 482. o.). Ugyanakkor nem ellenezte az ünnepekkel járó örömeket sem. A következőt tanácsolja: „Amikor ünnepnapod van, tedd kellemessé és boldoggá azt gyermekeid számára, a szegényeknek és szenvedőknek pedig kellemes nappá! Ne múljon el úgy e nap, hogy ne adtál volna hálát és hálaáldozatot Jézusnak!” (uo. 476. o.).

Ellen White hangsúlyozta: a Megváltó születésének pontos dátumát nem ismerjük. Szerinte az isteni bölcsesség azért titkolta el ezt az időpontot, hogy „ne a nap kapja meg azt a tiszteletet, amelyet Krisztusnak, a világ Megváltójának kell adnunk – akit el kell fogadnunk, akiben bízunk és akire támaszkodnunk kell, mert Ő mindenképpen üdvözíteni tudja azokat, akik hozzá jönnek” (uo. 477. o.). És mégis, mivel december 25-e Jézus Krisztus születésének általánosan elfogadott napja, Ellen White ajánlja, hogy ezek a napok „ne múljanak el észrevétlenül” (uo. 472. o.), sőt szervezhetünk „kellemes és érdekes összejöveteleket” (*RH*, 1885. december 15.). Ezeken az összejöveteleken meg kell emlékeznünk az Úr Jézus születéséről, dicsőítenünk kell messiási küldetését, és több figyelmet kell fordítanunk a missziómunkára, a megváltási terv megismertetésére.

A különleges ünnepnapokon a rokonok, barátok és szomszédok nyitottabbak az evangélium iránt. Imádságos, szolgálatkész lelkülettel sokkal könnyebben vezethetjük őket az örök üdvösség Istenéhez.

Ellen White tanácsolja a szülőket, hogy teremtsenek érdekesítő és vonzó légkört, a gyermekek figyelmét tereljék az őket szerető és üdvösségüket hozó Istenre. Ünnepek alkalmával az otthon szervezett nemes tevékenységek megóvják a gyermekeket a romboló szórakozástól, amelynek egyáltalán nem szabad teret engedni. Az ajándékozás kellemes érzése felhasználható embertársaink örömére, szereteteink áldására, amennyiben az ajándékok valóban a jellemfeljődéséhez járulnak hozzá.

Prófétanőnk a születésnapokra vonatkozóan kitarított amellett, hogy ezeket olyan alkalmaknak kell tekinteni, amikor a gyermekek megtanulhatják, hogy életük és minden kapott áldás Istentől származik. Az évek során a születésnapokat teljes egészében fel lehet használni a gyermekek az irányú nevelésére, hogy elemezzék az elmúlt évet az Isten iránti felelősségek teljesítése tekintetében, de az élet minden más területére vonatkozóan is. E különleges napon dicsőíteni kell Isten jószágát, az ünnepeket pedig arra hívták, hogy hálájuk jeléül ők maguk kínáljanak fel ajándékot az Úrnak.

„Minden kegyelem adományozójának adósai vagyunk az életünkért, egészségünkért, eledelelünkért, ruházatunkért és nem kevesebért, mint az örök élet reménységéért. Istent megilleti, hogy elismerjük ajándékait, és bemutassuk hálaáldozatainkat legnagyobb jótévedőknek. E születésnap ajándékokat megbecsüli a menny” (*Boldog otthon*, 473. o.).

Az ajándékok tekintetében Ellen White ezt írta: „Nincs abban semmi rossz, ha hasznos ajándékokat adunk vagy kapunk” (*RH*, 1881. január 4). Ő maga is kapott, illetve adott ajándékot. „Helyes egymás megajándékozása a szeretet és megemlékezés jelképeként, feltéve, ha nem feledkezünk meg Istentől, legjobb Barátunkról” (*Boldog otthon*, 479. o.). Akkor nem helyénvaló az ajándék, ha túl sokba kerül, vagy ha a bűnös természet táplálja. Ellen White különösen fontosnak tartja, hogy figyeljünk oda a rászorulóakra, továbbá szót emel az ünnepek ellen, sőt még a vallási ünnepek ellen is, ha az ünneplés során az elme eltávolodik Krisztustól. Beférkőzhetnek olyan helytelen indítékok és gyakorlatok, mint a büszkeség, a divathajhászás, a kapzsiság, a tékozló pazarlás, a gyönyörök keresése, vagy a könnyelmű magatartás (uo., 472. o.).

Következésképpen Ellen White ihletett írásai rámutatnak, hogy két véglet van az ünnepekkel és a megemlékezésekkel kapcsolatosan: harcolni ellenük vagy világias lelkületben megünnepelni azokat; bűnös gyakorlatnak tekinteni és ezért teljesen figyelmen kívül hagyni, vagy személyes és embertársaink üdvösségét elhanyagolva túl nagy fontosságot tulajdonítani nekik. Az ünnepeket illetően White testvérnő kitarított a középút mellett. Ritka és áldásos alkalmak lehetnek ezek a napok, amikor az elmét a Mennyei Szabadító és a rászoruló felé fordíthatjuk, amikor szereteteinknek ártatlan örömeiket szerezhetünk, és missziómunkát végezhetünk a Magasságos Isten tiszteletére és sok ember üdvösségére. ■

**A MISSZIÓ
ALKALMAI
CRISTIAN
TRENCHEA**

Cristian Trenchea lelkipásztor, Moldvai Egyházterület

MIÉRT FOGADJÁK EL EGYES KERESZTÉNYEK AZ EVOLUCIONIZMUST, MÍG AZ ADVENTISTÁK NEM?

AZ A MEGGYŐZŐDÉS, HOGY ISTEN EVOLÚCIÓS FOLYAMATOKAT HASZNÁLT FEL A TEREMTÉS SORÁN, A „BIBLIA TÖRTÉNELMI LEÍRÁSÁTÓL IDEGEN EREDETTÖRTÉNET” ELFOGADÁSÁT FELTÉTELEZI.

A kutatók szerint számos bibliai tanítást érvénytelenít az a hit, mely szerint Isten felhasználta az evolúciót a teremtéshez.

Az alábbi cikk a 2018. június 11. és 21. között Olaszországban, Rómában tartott IV. Nemzetközi Bibliakonferencia jelentései között hangzott el. A különleges értekezlet témája az eszkatológia volt, mely kifejezés szó szerinti jelentése: „tanítások a végidei eseményekre vonatkozóan”. Az eszkatológia a végidei eseményekkel kapcsolatos tanításokat és az ahhoz kapcsolódó kérdéseket tárgyalja.

Miközben egyes keresztény kutatók és vezetők a teremtés magyarázataként egyre inkább felkarolják a teista fejlődélméletet, a IV. Nemzetközi Bibliakonferencián felszólaló két kutató szerint az adventisták csak akkor fogadhatnák el a teista evolúciót, ha érvénytelenítenének jó né-

hány, Biblián alapuló hitalapvetet. A teista evolúció – az a meggyőződés, hogy Isten evolúciós folyamatokat használt fel a teremtés során – a „Biblia történelmi leírásától idegen eredettörténet” elfogadását feltételezi, nyilatkozta Timothy Standish, a Geoscience Research Institute kutatója. Majd hozzátette: ez azt feltételeznél, hogy hangoztatni kezdjük a bűn létezése előtti halál tényét, vagy legalábbis a halállal kapcsolatos új felfogást, mely szerint létezett halál a bűneset előtt.

Ezért van az, hogy „a hetednap-i adventisták nem fogadhatják el a teista evolúció tanát anélkül, hogy ne tanúsítanának kettősséget és rendkívüli naivitást a kérdéssel kapcsolatban” – állítja Standish.

Greg A. Kind, a Southern Adventist University professzora is ezt az elméletet vallja. „A teista evolúció és a Szentírás közötti megoldhatatlan ellentétek miatt... valamint azért, mert a teista evolúció mélysegesen megrontaná és módosítaná a fontos bibliai alapelveket, nyilvánvaló, hogy nincs középút a teista evolúció és a bibliai teremtés között.”

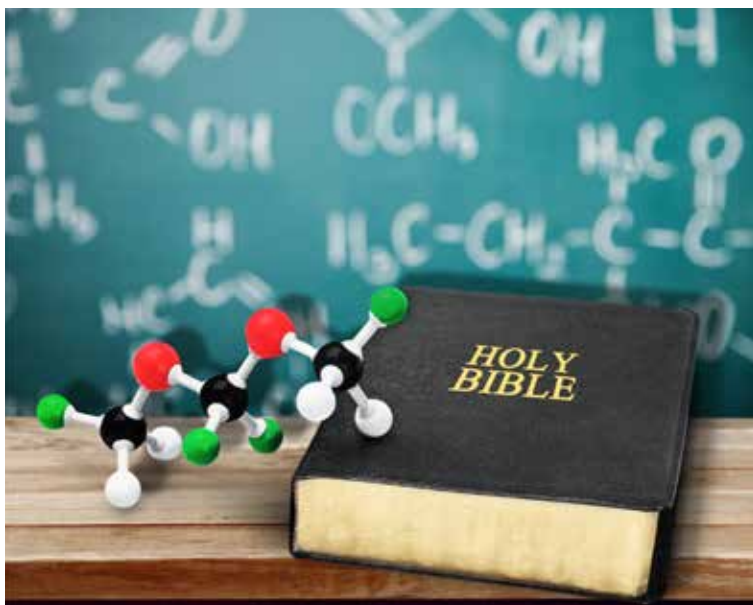
A teista fejlődés tanra ráadásul számos kérdést vet fel: Miért van az, hogy nagyon sok, magát kereszténynek valló személy nem veszi észre az ellentétet a Teremtő Isten munkája és az evolúció között? Miért fogadják el fenntartások nélkül az evolucionizmust? És az adventisták miért nem fogadják azt el?

Ezt a kérdést próbálta tisztázni a két kutató a római bibliakonferencián.

A bibliai hitalapelvek „megrontása”

Mindkét kutató hangsúlyozta: a teista evolúció alapvetően megrontaná a Hetednap-i Adventista Egyház számos hitalapvetét.

King szerint a teista fejlődés tanra elsősorban a Szentírással kapcsolatos látásmódunkra van hatással. Magának a Szentírásnak a tekintélyét ak-

názza alá, amelyben az evolucionizmustól teljesen eltérő eredettörténet van bemutatva. Továbbá sérti az Istennel kapcsolatos hitalapelveket: a Biblia szerint Isten a szava által teremtett. „A teista evolúció Istene egy csökkentett hatalmú istenség” – állítja King.

Továbbá kitér arra, hogy a teista evolúció sérti a megváltásra vonatkozó hitalapelveket is. „Miért kellene megváltani az embert, ha az emberiség csupán egy olyan isteni tervet követ, amelyben magasabb rendű életformák irányában fejlődik?” Továbbá: „miből is kellene bennünket megváltani?”

A kutató megjegyezte, hogy a teista evolúcióban ugyanakkor az emberi lény státusza is csorbul. Már nem Isten teremtésének koronája, hanem egy hosszadalmas és nehézkes folyamat végén megjelenő lény csupán. „Az emberrel kapcsolatos bibliai hitalapelvek lényegesen módosul egy ilyen forgatókönyv esetén” – nyilatkozta King.

Majd hangsúlyozta: a szombat tanítása is változást szenved, mivel a teista evolúció nem ismeri el a teremtés hetét. A szombat tehát megszűnik a teremtés emlékünnepeként lenni, és csupán emberi kitalációvá válik. Továbbá a teista evolúció a házasságra is hatással van. King úgy véli: mivel a házassági szövetség elveszíti isteni eredetét, „a teista fejlődésben a házassággal kapcsolatos nem biblikus – helyettesítő – tanítások előtt egyenlet az utat.”

Végezetül pedig az „új föld”-del kapcsolatos felfogások is módosulnak. King emlékeztette hallgatóit, hogy a teista evolúció „nem enged teret egy eredendő tökéletes világnak, amelyben nyoma sem volt a bűnnek és a halál árnyékának.” Figyelembe véve, hogy a felfogás szerint kezdetben nem létezett bűn nélküli, tökéletes világ, már nincs is szükség Isten újjáteremtő, tökéletes munkájára.

A halál kérdése

A teista evolúció hívei miként „adhatnak számot” arról, hogy a halál már a bűn megjelenése előtt létezett? Standish szerint sehogy, hacsak nem úgy, hogy megváltoztatják a biblikus halál alapelveit – állítja, mintegy alátámasztva King érvelését.

A hetednapi adventisták úgy fogják fel a halált, mint egy teljesen önkívületi állapotot, „a pszichológiai folyamatok megszűntét”. Standish emlékeztette hallgatóit, hogy ez a meghatározás az ember állapotára vonatkozó bibliai kijelentésen alapszik. Az adventisták egyik hitalapelve szerint az ember „a test, az elme és a lélek oszthatatlan egysége”, nem pedig egy halandó test és egy a halál pillanatában elkülöníthető halhatatlan lélek egysége.

Standish elmagyarázza, hogy a lélek halhatatlanságának tana végeredményben utat nyit a bűneset előtti halál létezésének elméletéhez. „Amennyiben a halál azt jelenti, hogy a halhatatlan lélek elszakad a halandó testtől, ez csak azután következhet be, miután Isten halhatatlan lelkeket teremtett, majd azokat halandó testbe ültette” – állítja a ku-

rató. „A teista evolúció alapján tehát, az első emberhez vezető összes halál és szenvedés nem azonos a halandó testtel és halhatatlan lélekkel teremtett emberek halálával.”

A „halált” két kategóriára osztó effajta tanítás „segít” egyes keresztényeknek abban, hogy összhangot teremtsenek az evolúciós elméletek és az isteni teremtés aktusa között. Amint valakinek a látásmódja eltávolodik az emberre vonatkozó bibliai tanítástól, hajlamosabbá válik más, Biblián alapuló tanításoktól is eltávolodni.

Figyelmeztetés

A hetednapi adventisták számára a teista evolúció tanításának elutasítása anélkül, hogy lemondanának más bibliai alapelvekről, már nem feltétlenül egy áthatolhatatlan biztonsági intézkedés – jegyzi meg Standish. Más keresztény egyházakhoz hasonlóan az adventizmus sem „immunis a teista evolúció eretnekségével szemben”, állítja a kutató, majd hozzáteszi: „adott a valószínűsége annak, hogy ez az egyház is a többiekhez hasonlóan fog eljárni... és eltávolodik a bibliai hittől azért, hogy a Szentírástól teljesen idegen tanokat fogadjon el.”

Állításainak szemléltetése végett Standish bemutatott egy elképzelt, szomorú képet arról, hogy milyen lenne egy ilyen forgatókönyv. „Az egyház egy hivatalos közlemény kibocsátása által csökkentené azok aggodalmát, akik a bibliai hitet fogadják el, és ugyanakkor kutatók egy szűkkörű csoportja kiváltságos pozícióból hirdetné a teista fejlődés-tan elméletét.”

Standish szerint a teista evolúció tanát kulcsfontosságú pozíciót beöltő személyek is elfogadnák, és ezt a nézetet átadnák a következő nemzedéknek is. Az egyház laikus tagjai pedig „fokozatosan nyitnának az új, nem biblikus tanítások elfogadása felé, míg azok, akik szeretnék megőrizni a biblikus hitet, olyan helyzetbe kerülnének, hogy az ár ellen úszva kevés fejlődési lehetőségük maradjon.”

Standish azonban kifejezte reményét, hogy a dolgok nem fognak idáig fajulni.

Majd levonta a következtetést: „Bárhogy is lesz, ezen új befolyások visszaszorítása érdekében szükség van arra, hogy az egyház vezetői nagyobb felelősséget vállaljanak a bibliai hit védelmében, és kamatoztassák politikai tökélségüket és lelkesítő tekintélyüket annak érdekében, hogy megőrizzék és hirdessék a teremtésről szóló bibliai hitalapelveket.” ■

TEREMTÉS VS TEISTA EVOLÚCIO MARCOS PASEGGI

A TEISTA FEJLŐDÉSTAN
ALAPVETŐEN MEGRON-
TANÁ A HETEDNAPI
ADVENTISTA EGYHÁZ
SZÁMOS HITALAPELVÉT.

AZ ADVENT MOZGALOM ÚTTÖRŐI ÉS A MAI ADVENTISTÁK

Elmélkedésemet Salamon értékes tanításával kezdeném: „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig” (Péld 4:18).

Más szövegek is beszélnek erről a fejlődési folyamatról. Íme, néhány példa:

„Boldog ember az, akinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid vannak szívében. Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső. Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon” (Zsolt 84:6-8).

„Hogy többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab, és hajt a tanításnak akármí szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszágához való csalárdság által; hanem az igazságot követvén szeretetben, mindenestől fogva nevedjünk Abban, Aki a fej, a Krisztusban” (Eféz 4:14-15).

„Ti azért szeretteim előre tudván ezt, őrizkedjétek, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségeitől ki ne essetek; hanem növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Néki legyen dicsőség, mind most, mind örökön-örökké. Ámen” (2Pt 3:17-18).

A fenti szövegekből kiemeltem a következő gondolatokat:

– „Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz a teljes délig.”

– „Erőről erőre jutnak.”

– „Mindenenestől fogva nevedjünk!”

– „Növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében.”

Haladni előre a teljes délig, erőről erőre növekedni, mindenestől fogva növekedni, fejlődni a kegyelemben és az ismeretben. Ilyen az igazak, Isten gyermekeinek útja: mindig előre, sosem visszafelé! Nem „egy lépés hátra és kettő előre”, ahogy egykor a politikai jelmondat hangoztatta, hanem csakis előre! Isten gyermekeinek ez a természetes és egészséges útiránya: ismeretről ismeretre, erőről erőre, világosságról világosságra, kegyelemről kegyelemre!

Minden más magatartás hitehagyást jelent és végzetes következményekkel jár, ezért szól a figyel-

meztetés: „Az igaz pedig hitből él. És aki meghatárol, abban nem gyönyörködik a lelke. De mi nem vagyunk meghatárolás emberei, hogy elveszszünk, hanem hitéi, hogy életet nyerjünk” (Zsid 10:38-39).

Nem csak az Úrnak szolgáló **személyek** haladnak szüntelenül előre, hanem Isten **műve** is, Isten **egyháza**, amelyet Ő oltalmaz ezen a világon. A IV–VI. század tragikus hitehagyása még inkább megrontotta az egyházat, a tévelygés hirdetőjévé tette, hatalomvágya és vérszomja üldözőbe vette az „ellenzéket”, így az Úr szolgálói kisebbségbe, illegitimitásba kényszerültek.

A Szentírás tanulmányozása eredményeképpen ezek után felragyogott a reformáció, kezdve a kiváló John Wycliffe-től, a „reformáció hajnalcillagától”, folytatva Isten más embereivel évszázadokon keresztül, akik újra felfedezték az elfelejtett, elhanyagolt igazságokat, amelyeket Isten már régóta kinyilatkoztatott az Ő Igéjében.

A XIX. században, a leghosszabb profetikus időszak, a Dán 8:13-14 verseiben megjövendölt 2300 év végén alakult meg az advent mozgalom, a maradék egyház, hogy befejezze a reformációt. Nem jutott el azonnal a teljes üdvözítő igazság megismerésére, hanem fokozatosan, világosságról világosságra, erőről erőre növekedve az Úr Jézus Krisztus ismeretében és kegyelmében. Őszinte, az Isten ügyének odaszentelt életű emberek tanulmányozták a Szentírást, kitartóan imádkoztak, némelykor éjszakákon keresztül. Így jutottak el azokhoz a bibliai hitalapelvekhez, amelyekkel ma rendelkezünk.

Az Advent Mozgalom úttörői! Minden tiszteletünk az övék, és minden megértésünk a hiányosságaiért. Kik az *úttörők*? Mit jelent ez a szó? Kikre utal? Tökéletes, tévedhetetlen emberekre, akik mindent tudnak, akik tökéletes példát mutatnak, és akiknek a szintjén kell maradnunk örökkön örökké? Íme, hogyan határozza meg az értelmező szótár az *úttörő* szót: „Telepes vagy bevándorló, aki lakatlan területen civilizációt létesít; előfutár a tudományban, a technikában stb.; átvitt értelemben olyan személy, aki elsőként dolgozik egy új, még nem kutatott területen, új módszerek és tevékenységek alapjait fekteti le, bizonyos tevékenységi területen új utakat nyit.”

„HOGY TÖBBÉ NE LEGYÜNK GYERMEKEK, KIKET IDE S TOVA HÁNY A HAB, ÉS HAJT A TANÍTÁSNAK AKÁRMÍ SZELE, AZ EMBEREKNEK ÁLNOKSÁGA ÁLTAL, A TÉVELYGÉS RAVASZSÁGÁHOZ VALÓ CSALÁRDSÁG ÁLTAL; HANEM AZ IGAZSÁGOT KÖVETVÉN SZERETETBEN, MINDENESTŐL FOGVA NEVEKEDJÜNK ABBAN, AKI A FEJ, A KRISZTUSBAN.” (EFÉZ 4:14-15)

Ilyen értelemben az advent mozgalom pionírjai elkezdtek valamit, ami azóta folytatódott, és ma is folytatódik. Utat nyitottak, és nem utakat zártak el! Az Úr munkájának egyik alapvető védjegye a megáldott kincsek folyamatos felhalmozódása, és nem azok befagyasztása bizonyos formákba és elméletekbe, mint ahogyan számos protestáns egyházban történt. Íme, mit mondott John Robinson lelkész, amikor el kellett válnia vándortársaitól:

„Ami engem illet, nem tudok eleget siránkozni a reformált egyházak állapota miatt, amelyek holtpontra jutottak, és jelenleg nem lépik túl megreformálóik szintjét. A lutheránusokkal nem lehet a Luther által felismert világosságnál többet megláttatni... a kálvinisták pedig, amint látjátok, erősen leragadtak ott, ahol Isten nagy embere hagyta őket, aki azonban nem ismerte fel a teljes igazságot. Ez mélyen megrendítő nyomorúság, mert bár ők a maguk korában égő és fénylő fáklyák voltak, de nem ismerték fel Isten minden szándékát. De ha ma élnének, éppoly szívesen elfogadnának újabb igazságokat, miként az elsöket elfogadták” (A nagy küzdelem, 292. o.).

Ezért Robinson ünnepélyes fogadalmat kért tőlük: „Emlékezzetek vissza gyülekezeti fogadalmatokra, amelyben vallottátok, hogy Isten minden megismert és megismerendő igazsága szerint fogtok járni! Emlékezzetek Istennel és egymással kötött szövetségekre, amelyben megígértétek, hogy elfogadjátok a világosságot és az igazságot, amit az írott Igéből felismertek!” (uo.).

Isten mondotta: „Szélesítsd ki a sátorod helyét, és hajlékidnak kárpitjait terjesszék ki; ne tiltsd meg; nyújtsd meg köteleidet, és erősítsd meg szegeidet” (Ésa 54:2). Szélesítsd, terjeszd ki, nyújtsd meg, erősítsd, ne állj meg! Ez Isten munkája!

Korunk egyik álokoskodása, mely beférkőzött sorainkba, az, hogy az ismeret és a hit a XIX. században volt az eszményi szinten. Akkor éltek ugyanis hitünk úttörői, minden tökéletes volt, amit hittek, mi azonban meghátráltunk, elferdítettük a tanokat, hitehagyókká váltunk, ezért vissza kell térnünk az úttörők állásaira. Ezzel próbál-

kozik újfent Sátán, hogy zavart keltsen és elveszítsen, szakadást idézzon elő a maradék egyházban, és sokak hitét tönkretégye.

Testvéreim! A XXI. század adventistái többet tudnak hitalapelvei, próféciai, archeológiai szempontból, mint tudtak a XIX. század úttörői! Furcsa lenne, ha nem így lenne! Ez a kijelentés nem tiszteletlenséget fejez ki, hanem a valóságot, ráadásul így elkerüljük a halottak és az ősök kultuszát is. Az adventista vallás nem az elődöknek hódol, hanem az Igaz Istennek, ezért a tagok gyökerezzenek meg az Igében, és nem az idők során élt emberek felfogásaiban!

Kik voltak az úttörők? Különböző felekezetekből, vallási csoportosulásokból származó, különféle neveltetéssel és eredettel rendelkező emberek. El kellett hagyniuk számos olyan nézetet, mely nem volt összhangban a Szentírással, számos olyan tantételt, mely a középkori, hitehagyó egyház örökségéhez tartozott. A tévelygések elhagyása és az isteni Ige tanításainak megalkuvások nélküli elfogadása nem ment egykönnyen; némelyek a halálukig megőrizték előítéleteiket. Hála az Úrnak, hogy Ő volt a kormánykeréknél, és Ő munkálkodott! Térdelő embereket irányított a Szentírásához, akiket örömteli, határozott módon és folyamatosan vezérelt az a profetikus kinyilatkoztatás, amit Isten küldött az Ő szolgálólánya által.

Talán térjünk vissza kutatásunk korábbi lépésfokára, vissza a történelmünkhöz, és hagyjuk el azt a világosságot, amely egyre növekszik a „teljes délig”? Ne haladjunk előre erőről erőre, és ne növekedjünk az ismeretben, hanem induljunk el visszafelé, és veszünk el (Zsid 10:38-39)? Az Úr őrizzen meg ettől a veszélytől és nyomorúságtól! Bízunk abban, amit Isten tett az Ő egyházáért, és az Ő egyháza által! Egyetlen lépést se hátráljunk! Hitalapelveink mostani, „teljes déli” világosságát egyáltalán ne csökkentsük! Soha! Ámen. ■

Ștefan Radu nyugdíjas lelkipásztor

EGY LÉPÉST SE VISSZA! ȘTEFAN RADU

AZ ADVENTISTA
VALLÁS NEM
AZ ELŐDÖKNEK
HÓDOL, HANEM
AZ IGAZ ISTEN-
NEK, EZÉRT
A TAGOK GYÖ-
KEREZZENEK
MEG AZ IGÉBEN,
ÉS NEM AZ IDŐK
SORÁN ÉLT
EMBEREK FEL-
FOGÁSAIBAN!

A MÁSODIK ESÉLY ISTENE

Felméne azért oda a népből mintegy háromezer férfi; de elfutának Ai férfiai elől. És megölének közülök Ai férfiai mintegy harminchat férfit, és üldözik őket a kaputól kezdve egész Sébarimig, és levágták őket a lejtőn. Azért megolvada a népnek szíve, és lőn olyaná, mint a víz” (Józs 7:4-5).

Próbáljuk elképzelni a helyzetet. Miután Isten negyven éven át szüntelenül vezette népét, a rengeteg csoda után – gondoljunk csak a Vörös-tengeren való átkelésre, vagy Jerikó bevételeire – Izrael serege elszenvedte első verségét. Szégyenletes vereség volt, mert kevés embertől szenvedték el, akik – például Jerikó városához képest – egy jelentéktelen városban éltek.

Arra csak később derült fény, hogy a mennyei támogatás elvesztése azért következett be, mert Ákán áthágta Isten törvényét, „mert elvették a teljesen nékem szentelt dolgokból is, és loptak is és

hazudtak is, és edényeik közé is dugdostak.” Ezt a támogatást majd csak azután nyerték vissza, miután napfényre hozták és példásan megbüntették a lázadást.

Addig is azonban a Szentírás egy legyőzött Józsuét mutat be, még a korábban kapott ígéretek ellenére is: „*Légy bátor és erős, mert te teszed majd e népet annak a földnek örökösévé, amely felel meg esküdtem az ő atyáiknak, hogy nékik adom azt.*”

Imája inkább hasonlít egy tehetetlen ember imájára, mint egy hős katonáéra.

„*És monda Józsué: Ah, Uram Istenem! Miért is hozád által ezt a népet a Jordánon, hogyha az Emoreus kezébe adsz minket, hogy elveszítsen? Vajha úgy akartuk volna, hogy maradtunk volna túl a Jordánon! Óh, Uram! Mit mondjak, miután meghátrált Izrael az ő ellenségei előtt?! Ha meghallják a Kananeusok és e földnek minden lakói, és ellenünk fordulnak, és kiirtják nevünket e földről: mit cselekszel majd a te nagy nevedért?*” (Józs 7:7-9).

Bizonyára nem ez volt Józsué legjobb napja. Hősünk, e korábban kiváló tapasztalattal rendelkező férfi számára ez új érzés volt. Az egyiptomi rabságban téglát vetett, és örömmel állt a kihívás elé, hogy az ígéret földje felé vándorolhat, majd bátorsággal vállalta, hogy elkíséri Kálebet és társait Kánaán kémlelésére, és Mózes jobb keze volt negyven éven keresztül.

Elizeushoz hasonlóan nem tévovázott, amikor át kellett vennie Mózes palástját. Bátran vezette a népet, amikor át kellett kelniük a Jordánon. Nem hátrált meg, amikor Jerikó körül kellett menetelniük. Most azonban úgy tűnt, a szél nem kapott bele a vitorláiba. Szemtől szembe került Sátán legaljasabb eszközével: a kudarccal.

Bevászorgott a sátrába, de oda is követte őt a táborlakók szomorúsága. Harminchat bajtársukat temették el, tanúi lehettek hadvezérük kudarcának. Józsué láthatta szemeikben a csalódást és a kételyt: „Úgy tűnik, Józsué nem a legjobb vezető. Csalódtunk benne. Nem áll készen egy ilyen kudarcsra.”

FIGYELJ, AMIKOR ISTEN A FÜLEDBE SÚGJA: „NE ADD FEL! NE MONDJ LE A HARCRÓL! MÉG VAN TERVEM SZÁMODRA. LÉGY ERŐS! TARTS KI! SZOLGÁLJ TOVÁBB! ÁLLJ FÖL! SZEDD ÖSSZE MAGAD! LÉGY BÖLCS, ÉS HALADJ TOVÁBB!”

Ami azonban még rosszabb: Józsue elméjét gondok gyötörték, és kételyek árasztották el: „Talán mégsem én vagyok erre a szolgálatra a megfelelő személy. Jobban kellett volna teljesítenem. Egyedül én vagyok mindennek az oka.”

Talán hasonló feddő gondolatok téged is kísértettek, amikor elveszítetted az állásodat, elbuktál az első vizsgán, otthagytad az iskolát, zsákutcába jutott a házasságod, vagy amikor a vállalkozásod a csőd szélére sodródott. És akkor úgy érezted, zátonyra futottál. Biztosan vádoltad, kemény feddésekkkel illetted magad, és alacsony önbecsülésed elszigetelt kis falujába számúztad önmagad a hátralevő boldogtalan életedre.

Ezek a kudarc hangjai. Egy olyan érzés hangjai, amelyek mindannyiunkat, vagy legalábbis a legtöbbünket érintenek. Olyannyira elterjedt ez a kór, hogy már-már azon gondolkozunk, miért nincs elég szakember, aki ezzel a témával kapcsolatosan könyveket írna. Hiszen minden könyvesboltban könyvek tömkelegét találni, amelyek arról szólnak, hogyan legyünk sikeresek az életben, de hiába keresnénk ehhez hasonló könyvcímet: „Hogyan valljunk kudarcot méltányos módon”.

Minden kétséget kizáróan tudnunk kell kezelni a kudarcot, mivel – sajnos – mindannyiunknak át kell mennünk a „siralom völgyén”.

Hogyan éld át a kudarcot?

Örvendetes, hogy maga a Jó Isten írt egy könyvet a kudarcokról. Hiszen a Biblia lapjain nem tökéletes életek, hanem inkább „tökéletes kudarcok” példáját találjuk. Isten például felhasználja Józsue kudarcát, hogy megtanítsa, hogyan viselkedjünk, amikor tévóvázunk, elakadunk, vagy szem elől tévesztjük a célt.

Hagyd magad mögött a múltat!

Az első dolog, amit ilyen helyzetben tenned kell: hagyd magad mögött a múltadat! „*És monda az Úr Józsue-nak: Kelj fel! Miért is borulsz te arcra?*” (Józs 7:10). Végeredményben előbb vagy utóbb úgy is föl kell állnod. Így hát tedd meg mielőbb. A kudarc olyan, mint az ingovány: minél jobban érzed magad benne, annál nagyobb az esélye, hogy beszippant. Ajánlatos minél előbb kikászálódnod belőle. És ne feledd: még ha te kudarcot is vallottál, Isten szeretete sosem vall kudarcot: „*Az Úr szilárdítja meg az igaz ember lépteit, és útját kedveli. Ha elesik, nem terül el, mert az Úr támogatja kezével*” (Zsolt 37:23-24).

Isten jóságára tekintve győzd le a kudarcaidat. Csupán annyit kell tenned, hogy hidd: Isten

elég hatalmas ahhoz, hogy elfedezze a kudarcokat: „*És ezt monda nékem: Elég néked az én kegyelemem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el*” (2Kor 12:9).

Mindannyiunkat érnek kudarcok. A különbség csak az, hogy miközben egyesek belesüllyednek, mások inkább Isten karjaiba menekülnek. Melyik csoportba tartozol? Amikor erről döntesz, ne feledd, hogy a jövőd nem a múltadtól függ.

Isten tervének végrehajtása

A kudarc megoldásának második lépése: végre kell hajtani Isten tervét. Ugyanannak az Istennek a tervét, aki azt mondta Józsue-nak, hogy az elszenvedett kudarc ellenére is induljon újra a csatába: „*És monda az Úr Józsue-nak: Ne félj, és ne rettegj! Vedd magadhoz mind a fegyverfogható népet, és kelj fel és menj fel Aiba, meglásd: kezedbe adom Ainak királyát és az ő népét, városát és földét*” (Józs 8:1).

Gyakorlatilag így szólt Józsue-hoz: „Próbáljuk meg újból. Csakhogy most Én mondom meg, mit kell cselekedned.” És Józsue engedett a mennyei vezetésnek. A különbség szembeűnő: (1) míg az első alkalommal a kiküldött kémekkel tanácskozott, másodsor Istenhez fordult tanácsért; (2) míg először csak kevés katonát küldött a harcba, másodsor „mind a fegyverfogható népet”; (3) az első csata alkalmával nem vett részt a küzdelemben, most azonban ő maga áll a sereg élére. És a Szentírás feljegyezi, hogy ezúttal egészen más volt a harc kimenetele.

Ha kudarcot vallottál, talán neked is hasonló tapasztalatra van szükséged. Csak annyi a teendő, hogy kezd el újra. De most már hívd magad mellé Jézust: az iskolába, a munkahelyedre, a házasságodba vagy az üzleti életedbe, döntésedbe. Biztos lehetsz benne, hogy Ő megsegít.

Figyelj, amikor Isten a füledbe súgja: „Ne add fel! Ne mondj le a harcról! Még van tervem számodra. Légy erős! Tarts ki! Szolgálj tovább! Állj föl! Szedd össze magad! Légy bölcs, és haladj tovább!”

Kedves olvasó! Lehet, hogy szem elől tévesztetted a célt, de még mindig próbálsz Isten családjához tartozni. Az Ő oldalán biztos a siker, mivel Ő az új kezdetek Istene. A kudarc csak egyetlen esetben végzetes: ha nem tanulunk belőle. ■

Ioana Bozocza, a brassói Béthel-gyülekezet szombatiskolai vezetője

**TANULJUNK
A HIBÁINKBÓL!
IOANA
BOZOCEA**

**ISTEN OLDALÁN
BIZTOS A SIKER,
MIVEL Ő AZ ÚJ
KEZDETEK ISTENE.
A KUDARC CSAK
EGYETLEN ESETBEN
VÉGZETES: HA NEM
TANULUNK BELŐLE.**

JÓHISZEMŰSÉG ÉS ELŐVIGYÁZATOSSÁG (ELŐVIGYÁZATLANSÁG?)

Az elbukott emberi természet krisztológiájának kérdését 1888 és 1949 között nem vitatta az adventizmus. Ez után a periódus után az adventista krisztológia előbb egy hangsúlybeli, majd egy lényegi változáson ment keresztül. Az alábbiakban az új krisztológia megjelenésének első jeleit mutatjuk be.

Rebok és a hangsúly áthelyezése (1949)

1949-ben a *Review and Herald (RH)* igazgatósága megkérte Denton E. Rebok professzort (1897–1983), készítse elő a *Bible Readings for the Home (BRH)* c. könyv legújabb kiadását, amely műről az előbbi cikkünkben elmondtuk, hogy évtizedeken keresztül, kiadásról kiadásra Jézus bűnös emberi természetben történő testet öltését hirdette.¹ Rebok 23 évesen tanár és misszionárius volt Kínában, majd több adventista egyetemen, főiskolán és szemináriumon dolgozott tanárként (Washington, La Sierra, Southern, Andrews).

Rebok krisztológiájáról nem ismerünk részleteket, de kétségkívül jelentőségteljes, hogy a *BRH* 1949-es kiadásában két változtatás történt a '46-oshoz képest, ami Jézus emberi természetét illeti: A „testben, és pedig bűnös testben” helyett itt csupán azt találjuk, hogy „testben”; és a „bűntelen élet bűnös testben” helyett „bűntelen élet a testben” szerepel. A kifejezőmód enyhébb lett, valószínűleg a könyv széles körű forgalmára való tekintettel.

Nincs semmi gyanús abban, ha egy kiadó javítani próbál egyik széles körben elterjedt könyve legújabb kiadásán. Maga Ellen White is ekképpen járt el a *Nagy küzdelem* 1911-es kiadásával. Rebok változtatása egy másik bibliai kifejezőmódot tükröz, ezért nem tekinthető tévedésnek (1Jn 4:2; 2Jn 1:7).

Ez az első eset, amikor irodalmunkban hangsúlyváltással találkozunk a hagyományos krisztológiával kapcsolatosan. Ha a változás nyilvánvaló, nehezebb kitalálni a mögötte álló szándékot. De ha ismerjük F. D. Nichol, a kiadó Rebokot felkérő igazgatója teológiai álláspontját, megvan az enyhébb fogalmazás lehetséges kulcsa.

Nichol (1952): körütekintés vagy kétértelműség?

Francis D. Nichol a *RH* felelős kiadója volt '45 és '66 között, emellett befolyásos író és teológus, akit az evangélikus Walter Martin „a legtehetségesebb adventista apologetának” nevezett. Habár Nichol a jelek szerint a régi krisztológiát támogatja, mégis helyet biztosít olyan értelmezési lehetőségeknek, amelyek az új krisztológiát vetítik előre.

1952-ben Nichol cikket közölt a *Review*-ben, amelyeket később híres könyvébe – (*Válaszok a megjegyzésekre*, 1952) – foglalt, melynek előszavát Branson elnök írta. A 94. megjegyzés ekképpen volt megfogalmazva:²

„A hetednapos adventisták azt tanítják, hogy Krisztus bűnös természettel született, mint minden ember. És ha ez így van, ez azt jelenti, hogy „a szíve is csalárd volt és gonosz” (Jer 17:9). Ezzel összhangban azt is tanítják, hogy Krisztus tévedhetett földi megmentői küldetése alatt, lévén, hogy annak a kockázatnak a vállalásával jött erre a világra, hogy örökre veszíthet. A Biblia azonban ismételt kimondja, hogy Krisztus *szent volt, nem ismert bünt* (2Kor 5:21), *nem esett el, és nem csüggedt el* (»nem pislog és meg nem reped«) [Ésa 42:4].”

Nichol nem vetette el ezt a megjegyzést tévesként, ellenben megvédte a hagyományos adventista krisztológiát:

„Az adventisták sohasem nyilatkoztak hivatalosan ebben a kérdésben. Az egyedüli, tekintéllyel bíró állásfoglalás e tekintetben az, amit Ellen G. White írt erről a kérdéstről... Ez az adventista hitvallás, amit azért támogatunk, mert érezzük: összhangban van mind a nyilatkoztatással, mind az értelemszerűséggel (idézi Róm 8:3; Zsid 2:14, 16–17 és 4:15 verseit)...

A tiltakozó kerüli ezeket az erőteljes igei passzusokat, és kijelenti: Krisztus esetében a megkísértés azt jelenti, hogy az Atya próbára tette Őt. Krisztus megkísértésének természete pontosan megegyezik azon próbák természetével, amelyekkel az emberiségnek kell megküzdenie. Az egyedüli különbség, amelyet e bibliaszövegek is nyilvánvalóvá tesznek: habár megkísértetett, Krisztus nem vétkezett – ami az emberről nem mondható el...

Krisztus megnyerte a küzdelmet, annak dacára, hogy magára vette „a bűn testének hasonlatosságát” (Róm 8:3) mindazzal együtt, amit ez feltételez, figyelembe véve a gyengítő, pusztító hatást, amelyet a bűn az emberi testre és idegrendszerre – és nem utolsósorban a környezetre – gyakorolt.”

Annak a gondolatnak a védelmében, hogy Jézus kivétel nélkül mindenben megkísértetett, mint minden ember, Nichol számos protestáns exegetát idéz, aki Zsid 2:18 verséről véleményt alkotott, és Jézus természetének kísértésekkel szembeni sebezhetőségét hangoztatta.³ Az adventista álláspont védelmében a baptista Henry J. Ripley teológust idézi (1798–1875), aki a *Zsidókhöz írt levélhez* fűzött kommentárjában a következőket nyilatkozta:

„Krisztus minden lényeges szempontból az emberekhez hasonló volt, tehát mindenben megkísértetett, akár csak az emberek. Megkísérthette Őt Sátán, az emberi ellenségek, a barátok. A kísértések testi természetéből, értelmi képességeiből, érzelmi sebezhetőségéből, rokonaival való kapcsolataiból eredtek... Függetlenül attól, milyen nehéz kérdéseket vet fel azon tulajdonsága, hogy

Isten Fia volt, miközben az emberiség szintjére ereszkedett le, nem szabad elveszítenünk annak az ugyanúgy bibliai igazságnak az értékét, hogy Jézus olyan volt mint mi, az emberi tapasztalatra jellemző gyengeségek és kísértések Őt is érintették... A megkísértés ténye nem jelenti azt, hogy bűnösök vagyunk. A bűn akkor következik be, ha engedünk a kísértésnek.⁴

Nichol – úgy tűnik mégis – egyik lábával átlép a másik táborba, amikor ezt mondja:

„Az adventisták hiszik, hogy Krisztus, az „utolsó Ádám” emberi lényé az első Ádámhoz hasonló természettel rendelkezett, egy a bűn szennytől mentes természettel, amely viszont képes szembeszállni a bűnnel. Ezt a természetet fogyatékosá tette az a négyezer év, amely alatt az elerőtlenítő törvénytelenések megrontották az emberi testet és idegrendszerét, és tönkretették a környezetet.”⁵

Nichol magyarázata új utat nyitott az adventista krisztológiában. Nichol a védőbeszédét azzal zárja, hogy vastagbetűvel szedett szavakkal elővigyázatosságra int e téma nyilvános védelmére vonatkozóan, mivel „valószínűleg sohasem fogjuk teljesen megérteni a bűn természetét, és ezért feltehetően sosem fogjuk teljes mértékben megérteni a *bűnös test* kifejezés értelmét, amely szintagmát sokszor használjuk, úgy is, hogy nem határozzuk meg a jelentését.”

Nichol rámutat: a „bűn teste” kifejezés használatával – ahogyan íróink közül egyesek a kifejezést használták – téves értelmezés lehetőségének tesszük ki magunkat. Majd aláhúzza: mi, adventisták ez alatt azt értjük, hogy Jézus örökölte Ábrahám testi természetét, és a *bűn testének hasonlatosságában* született, „amit a kritikusok nem hajlandók elfogadni”.

Hasonló kiemeléseket találhatunk E. White írásaiban is, amelyeket később elemezni fogunk. Ha viszont az olyan kifejezések használata, mint a „bűnös természet”, „bűnös test”, „bukott természet” meggondolatlanságnak minősül, akkor nemcsak Jones, Waggoner és Nichollal bezárólag az összes adventista teológus volt meggondolatlan, hanem maga E. White is, akinek számos ilyen kijelentése maradt fenn.

Megfontoltságra mindig szükség van, kétértelműségre, ellentmondásos üzenetekre azonban nincs. Természetes, ha néha zavarba esünk és megrökönyödünk olyan kérdésekben, amelyek bárki számára nehezek, és sohasem állíthatjuk, hogy a mi megvilágításunk az utolsó szó ebben a kérdésben. Sokkal bölcsőbb leellenőriznünk a saját értelmezésünket, hogy ily módon felfedezzük esetleges hiányosságainkat, érvelési zavarainkat a nyilvánvalóknak vélt dolgokban, vagy a nyilvánvaló dolgok értelmezésében.

Jelentős gond, hogy e téma megbeszélésekor nem szaknyelvet alkalmazunk, hanem keverjük a bibliai nyelvet, a köznyelvet és a teológiai szókincs kifejezéseit. A vita résztvevői ugyanis hiába használják ugyanazt a nyelvet, ha azt különbözőképpen értelmezik. Még ugyanaz a szerző is, aki következetes gondolkodásról tesz bizonyosságot, a szava-

kat, kifejezéseket olykor következtetlenül használja. Szükséges kölcsönösen megmagyaráznunk az álláspontunkat.

Jelentkezik egyfajta lelki nehézség is: az ember jelenlegi állapotában a bűn nélküli élet lélektana fennkölt spirituális terület, ezért nincsenek is megfelelő szavaink az itt felmerülő kérdések tisztázására. Nehezen tudjuk elképzelni, milyen minden oldalról megkísértett, próbának kitett szentként élni úgy, hogy semmilyen rokon-szenvet nem táplálunk a kísértés iránt, nem vágyódunk a bűn után, nem rezonálunk a kísértéssel, hanem ellenállunk a bűnös sugallatnak még annak első támadása előtt, átadva magunkat teljesen az isteni kegyelem befolyásának és erejének. Ezért is tévesztjük könnyen össze a kísértést a kívánsággal, a bűnös természetet a test szerinti gondolkodásmóddal (lásd Róm 8:6).

Védőbeszédében Nichol az anglikán B. F. Westcottot idézi, aki ekképpen írt a Zsid 4:15 verséhez fűzött kommentárjában:

„Legjobban úgy képviseljük az igazságot, ha kijelentjük: Krisztus magára vette az emberi természetet az elbukott ember életének körülményei között, habár nem annak belső ösztönzéseivel (*promptings from within*).”⁶

Befejezés

E kijelentések arra a meggyőződésre vezetnek, hogy az új adventista krisztológia gyökereit nem az *Answers to Questions on Doctrine* könyv kiadásában kell keresnünk (1957), és nem is az ezt megelőző, evangélikusokkal történt „egyeztetésekben” (1955–1956), hanem Nichol néhány évvel korábban kifejtett teológiai érvelésében. Úgy tűnik, nem Nichol volt az egyedüli adventista teológus, aki nyitott volt ez iránt az új perspektíva iránt. A következők számban bemutatjuk a krisztológia 1957-ben bekövetkezett változásának döntő lépését jelentő tetteket, az ezt előidéző körülményeket, illetve a változásban részt vevő személyeket. ■

1. A könyv összes kiadása 1889-től 1949-ig itt: <http://documents.adventistarchives.org/Books/Forms/Allitems.aspx>.

2. F. D. Nichol, *Answers to Objections*, 1952: 389–397. Lásd Books.Google.

3. Albert Barnes, Henry Jones Ripley, J. C. Mcaulay, Moses Stuart, William Porcher DuBose, Dean F. W. Farrar (F. D. Nichol, op. cit. 394–396).

4. Nichol, op. cit. 394; idézve Henry J. Ripley, *The Epistle to the Hebrews* c. művéből, 1868:62.

5. Nichol, op. cit. 393.

6. Nichol, op. cit. 395. Vö. Brooke Foss Westcott, *The Epistle to the Hebrews*, London: MacMillan and Co. 1892:107 (nagyszerű magyarázat, lásd: <https://archive.org/details/epistletohewbrew00westgoog>).

Westcott kijelenti: amíg mi egyszer már elkövetett bűnök kísértő erejével is meg kell küzdenünk, addig Jézusnak ilyen természetű kísértéssel nem volt dolga. Éppen azért, mert sosem engedett a kísértésnek, Jézus sokkal erősebben érezte a kísértés erejét, mint a bűnös, aki már a kísértés első impulzusának enged.

Florin Lăiu, a cernicai Adventus Egyetem tanára

ADVENTISTA
KRISZTOLÓGIA
FLORIN
LĂIU

„JER ÁLTAL BULGÁRIÁBA, ÉS LÉGY SEGÍTSÉGÜL NÉKÜNK!”

**MISSZIÓS
OFFENZIVA
DANIEL
NIȚULESCU**

AZT MONDJÁK, LEGALÁBB HAT ÉVNEK KELL ELTELNIE AHHOZ, HOGY EGY MUZULMÁN ELHATÁROZZA, VALLÁST VÁLT. AZ IGAZI ADVENTISTA KÉPES VÁRNI AZ ÚR LELKE MUNKÁJÁNAK GYÜMÖLCSEIRE, HA KELL, AKÁR JÉZUS ELJÖVETELÉIG IS. A LEHÍTELESEBB JELENTÉS AZONBAN AZOKÉ LESZ, AKIK AZ ÚJ FÖLDÖN BIZONYSÁGOT TESZNEK ARRÓL, HOGY JÉZUS A GOSPODIN (ÚR).

Bulgária a géta-dákokkal rokon trákok civilizációjának bölcsője. A trákokat később asszimilálták a szlávok és a bolgárok. Az Isztrosz folyótól (a Duna görög neve) délre eső országra erőteljes hatással voltak a görögök, a rómaiak, később pedig a törökök. Napjainkban Bulgáriának közel hét és félmillió lakosa van, amiből egymillió török és szintén egymillió roma nemzetiségű polgár.

Számunkra Bulgária nemcsak a Duna, Mária királyné balcsiki kastélya (a Fekete-tenger partján található település kúriája), vagy a Balkán- és a Rodope-hegység miatt kedves, hanem a Dunán át Giurgiu és Rusze közt átívelő Barátság-híd miatt is. A népi „levágja a pap a nyelvedet” mondás déli szomszédainktól származik. A XII–XIII. században az oláh-bolgár cárság idején, melynek fővárosa Veliko Tarnovo volt, a Dunától délre eső területeken az oláh pópákat arra kötelezték a bolgárok, hogy szláv nyelven tartsák a misét. Erre olyan nyelven motyogták a prédikációikat, hogy még maguk sem értették. Emiatt a mondás új értelmet nyert, és főként a szülők használták gyermekeik fegyelmezésekor.

A Munténiai Egyházterület pozitívan válaszolt a bibliai „Jer által Macedóniába, és légy segítségül nekünk” felhívásra, és közel 3000 euróval támogatott több ízben is könyvevangelizációs kampányokat, amelyeket a bulgáriai muzulmánok között folytattunk. A többnyire török nemzetiségű muzulmánok Bulgáriában Kardzali, Szmolián, Szilisztra és Vidin környékén élnek.

Az első könyvevangélista kampány 2017 novemberében zajlott Szilisztra körzetében. Átkelünk a Dunán, és egy napra csatlakoztunk tíz bolgár könyvevangélistához. A nyomtatványok sajátos módon készültek, hogy megfeleljenek a mohamedánok mentalitásának. Esténként megosztottuk egymással a napközben szerzett tapasztalatokat, énekeltünk és imádkoztunk. A bolgár könyvevangélisták és hittestvéreink csodálattal tekintenek ránk, romániai adventistákra, mivel egyházunknak pozitív megítélése van odaát.

2018 februárjában a könyvevangélisták 800 brosúrát és 80 könyvet osztottak ki a Kardzali körzetében élő muzulmánoknak. A harmadik kampányt Szmolián környékén szerveztük. Az utolsó missziós offenzívára Burgaszban került sor az idén szeptemberben. Jelenleg még túl korai az advent reménység terjesztésének számszerűsített eredményeiről beszélni. Azt mondják, legalább hat évnek kell eltelnie ahhoz, hogy egy muzulmán elhatározza, vallást vált. Az igazi adventista képes várni az Úr Lelke munkájának gyümölcseire, ha kell, akár Jézus eljöveteleig is. A leghitelesebb jelentés azonban azoké lesz, akik az Új Földön bizonyosságot tesznek arról, hogy Jézus a *Gospodin* (Úr). Mi pedig az Ő alattvalói, szőlőskertjének leghatékonyabb gazdái vagyunk. Mivel az igazi gazda olyan úr, akinek szolgálata és élete „Slava Bogol!” (Dicsőség az Úrnak!). ■

Daniel Nițulescu, lelkipásztor, Külmisszió Osztály, Munténiai Egyházterület

ISKOLÁBA SZOMBATON

Az alábbiakban egy levélből idézek, amelyet egy csodálatraméltó, kedves, nyugdíjas lelkész írt.

„Tisztelt és szeretett család!

Leveletek alapos átolvasása nyomán ismertem fel azt a mély szomorúságot, amellyel hazatértetek.¹ Az volt az egyedüli alkalom, amikor a reménység hírnökeinek be kellett volna számolniuk a Jézussal járás tapasztalatáról, ami a jelenlévők számára erőteljes üzenet lehetett volna.

Kedveseim, engem is hasonló megpróbáltatások értek. Lelkesen szolgáltam az evangélium mezéjén, és a szabály előírta hat év lejáráta után felszentelésre javasoltak. De a következő két évben több ízben is elhalasztották az ügyemet, és ennek csupán egyetlen oka volt: nem engedtem a gyermekemet szombaton iskolába! Mi több, az egyik testvér »ellenzékinek« is nevezett emiatt!

A forradalom után egy vallásszabadsággal kapcsolatos találkozáson néhányunkat – lelkészeket és tanárokat – méltató szavakkal illettek a gyermekeink megpróbáltatásaiban kivívott győzelmeinkért, és akik korábban nehézséget okoztak nekünk, mind lehajtották a fejüket...

Nem a mi érdemünk volt. Isten kegyelme oldotta meg nehéz helyzetünket, ez erősített meg választásainkban, pontosan úgy, ahogy erre ígéretet kaptunk az Ígében.”

E rövid levlérlészet első tanulsága annak elismerése, hogy a menekvés mint az üdvözítő folyamat módszere a kegyelem munkája, a hit általi megigazulás gyümölcse. Az üdvösségre vezető próbák során nem emberi erő és legalista lelkület által vívható ki a győzelem, hanem Jézus Krisztus üdvözítő hatalmára való teljes hagyatkozás által.

A második tanulság az, hogy a kegyelem munkáját nem a körülmények határozzák meg. Nem haszonleső és nem változik a tartalma! Azáltal segít győzelemre, hogy képessé tesz a törvény betöltésére, mely törvény lényegében bemutatja, milyen a mi Istenünk.

Azzal, hogy kaméleonhoz hasonlóan próbálunk alkalmazkodni az adott társadalmi rend különböző elvárásaihoz, és a mindennapok valóságában rettegünk az Isten iránti engedelmességgel járó megtorlásoktól, lényegében a „gyávák” közé

soroltatunk, amely jelző elsőként van megemlítve azokra vonatkozóan, akiknek részük lesz a második halálban (Jel 21:8).

Nem minden esetben jelez a kegyelem hatalmához való mélységes és őszinte megtérést a változó társadalmi nyomások kiváltotta magatartásváltozás. Egyeseknél ez csupán felszínes megtérést takar, míg másoknál őszinte, hiteles változást.

A '90-es évek elején meglátogattam a Munténiai Egyházterület egyik nagy vidéki gyülekezetét. Évekkel azelőtt én magam is jelen voltam, amikor az egyház „felhatalmazott” csapata kiszállt a gyülekezetbe azzal a megbízással, hogy győzzék meg a tagokat, engedjék szombaton iskolába a gyermekeiket. Megjegyzem, gyerekként mi jártunk szombaton iskolába. Mivel nem igazán ismertem a helyi sajátosságokat, amikor arról beszéltem, ami szerintem a gyülekezetben annak idején történt, az egyik „rég” presbiter megjegyezte, hogy lényegében már csak néhány család kérvényezte az iskolában, hogy ne kötelezzék a gyermekeket részt venni a tanév eleji mezőgazdasági munkákon. Szinte minden gyerek járt szombaton iskolába, és csupán néhányan harcolnak még a lelkiismereti jogaik tiszteletben tartásáért, amelyeket még 1990 előtt is elismertek a hatóságok.

Ekkor tettem fel a kérdést: Mihez kezdenénk, ha újra előállna az akkori helyzet, és az iskolákban újra megfosztanának ezen alkotmányos jogunktól?

A legtöbben ezt a fájdalmas választ adták: „Azt, amit mindig is tettünk.”

Ugyanazt fogjuk tenni holnap, a nagy próbákban, amit ma teszünk a „kis”, mindennapi engedelmisségeink során. Az erő az Isten iránti szeretetben rejlik, az Ő szeretetéből fakad, mely szeretet kész volt érettünk meghalni, mégpedig keresztthalált halni! Mi, akik szeretjük Őt, erőt kapunk a parancsolatok megtartásához (Jn 14:15), mely parancsolatok nem nehezek, és nem a körülmények befolyása alatt állnak. ■

Beniamin Roșca, nyugalmazott lelkipásztor

**HŰSÉG
A PRÓBÁKBAN
BENIAMIN
ROȘCA**

**UGYANAZT FOGJUK
TENNI HOLNAP, A NAGY
PRÓBÁKBAN, AMIT
MA TESZÜNK A „KIS”,
MINDENNAPI ENGEDEL-
MESSÉGEINK SORÁN.
AZ ERŐ AZ ISTEN IRÁNTI
SZERETETBEN REJLIK,
AZ Ő SZERETETÉBŐL
FAKAD, MELY SZERETET
KÉSZ VOLT ÉRETTÜNK
A HALÁLRA, MÉGPEDIG
A KERESZTHALÁLRA.**

1. A levél írója egy az egyház által szervezett találkozóra utal.

A ROMÁNIAI MAGYAR ADVENTISTÁK II. KONGRESSZUSA

A világon 208 országban jelenlévő Hetednap Adventista Egyház sokszínű egyház, ami természetes tükröződése az örökkévaló evangélium hirdetésének: „...minden nemzetségnek és ágazatnak és nyelvnek és népnek” (Jelenések 14:6). Világviszonylatban tehát az Adventista Egyház multikulturális, nemzetek és nyelvek közössége. Ugyanez a jelenség figyelhető meg a romániai Adventista Egyházban is, amelyben a többséget alkotó románság mel-

lett a társadalomban jelenlévő minden más etnikum arányosan képviselteti magát. Országunkban 7%-kal a magyarok képezik a legnagyobb nemzeti kisebbséget, és ugyanez a helyzet az egyházban is. A legfrissebb statisztikai adatok szerint a romániai Adventista

Egyháznak 64.168 tagja van, amiből számításaink szerint hozzávetőleg 6.500 a magyar. Miről tanúskodik ez a szám? Az utóbbi 28 évben tapasztalt kivándorlási trend ellenére Romániában még mindig 1,2 millió magyar él. Sajnos ennek csupán 0,54 százaléka adventista. Van bőven mit tenni, adja magát az első következtetés.

Uniónk összetagságához viszonyítva a megkeresztelt magyar adventisták száma valamivel több mint 10%. Mit jelent ez más európai Uniókhoz viszonyítva? A Magyar Unió 5.260 tagot számlál. A Svájci-, Osztrák-, Norvég- és Lengyel Unió taglétszáma jóval alul marad a Romániában élő magyar adventisták számához képest. Természetes, hogy egy ilyen taglétszámot képviselő közösség szükségét érzi, hogy időközönként nagyobb méretű események keretében hálaadással ápolja az Istenbe vetett hitét, identitását, ugyanakkor felfedezze Istentől meghatározott helyét és küldetését. Ilyen értelemben került megrendezésre öt évvel ezelőtt a marosvásárhelyi Sportcsarnokban a Romániai Magyar Adventisták I. Kongresszusa, „Tovább kell vinnetek!” jelszóval. Az idén a folytatásnak örvendhettünk.

Az Etnikai Csoportok Osztály szervezésében 2018. szeptember 29-én sor került a Romániai Magyar Adventisták II. Kongresszusára Kolozsváron, a helybéli „Reménység” Pünkösdistá Imaházban. Az esemény mottója hitvallásunkat tükrözi: „Jézus jön”!

Az esemény jelentős érdeklődésnek örvendett. Az ország területéről és külföldről több mint 1.300 személy se-reglett össze szombat reggel Istent imádni a Kincses Városba. Az Inter-Európa Divíziót Magyarosi Barna titkár és felesége, Noémi, valamint Cămpian-Tătar Ioan ügyosztály igazgató képviselte. Jelen volt a Romániai és a Magyarországi Adventista Unió elnöksége, a magyarországi Duna-

melléki- és Tiszavidéki Egyházterület elnöke, a két Erdélyi Egyházterület elnöke, az Élet és Egészség, valamint az Advent Kiadó igazgatói, a Vajdasági Egyházterület titkára, továbbá a kárpátaljai Nyugati Egyházterület küldöttsége, Pircsák Illés lelkész vezetésével. A Kongresszus kiemelt meghívottja az Úr Jézus volt, aki megtisztelte jelenlétével az eseményt, s a jelenlévők az általa osztogatott gazdag áldásban részesülhettek.

Magyarosi Barna lelkipásztor igehirdetése, a meghívottak által tolmácsolts igei üzenetek, a huszonhárom kórus, több fúvós- és pengetős zenekar és számos szolista szolgálata az Úr Jézus közeli eljövételére való tekintettel a jelenlévőket személyes felkészülésre, másokért végzett szolgálatra ösztönözte. Az eseményt interneten egyenes adásban követhették az érdeklődők, bárhol a világon. A kongresszus teljes anyaga megtalálható a kolozsvári Központi Magyar Gyülekezet honlapján: <http://adventistak.ro/MagyarokTalalkozoja>

Magyarosi Barna lelkipásztor ünnepi igeszolgálatát 1Péter 4:7-11 verseire építette. Ebből egy morzsát osztok meg az olvasókkal „Van egy elv. Nem magunkért létezzünk! Nem azért vagyunk itt, hogy jól érezzük magunkat. George Knight mondta, hogy a gyülekezet nem hűtőszekrény, hogy a szenteket romlásmentesen megőrizze az Úr Jézus eljövételéig. Nem ez a célja. A gyülekezet célja a szolgálat. Azért vagyunk itt, hogy másokért éljünk.

Ezért mondja Péter apostol: 'A vége pedig mindennek közel, ezért legyetek kiegyensúlyozottak, és őrizzétek meg

a józan eszeteket, hogy imádkozhassatok, hogy rá tudjatok hangolódni az Isten akaratára, amely az, hogy átalakítson szerető képmására, amelynek a tesztje a vendégszeretet. A kegyes hívő élet célja, hogy mint Isten kegyelmének jó sáfárai szolgáljatok egymásnak azokkal az ajándékokkal, amelyekkel Isten elárasztott. Jézus jön!”

Örömmel vettem részt feleségemmel és gyülekezetem tagjaival együtt ezen a felemelő, áldásokban gazdag eseményen. Mint az első értekezlet kezdeményezője és főszervezője nagyra értékelem a második kongresszus lelkiekben gazdag hangulatát, valamint a nagyszerű szervezést. Áldásban részesültünk. Dicsőség az Istennek!

Íme, néhány visszajelzés az eseményen résztvevő egyházi előljárók részéről:

„Hálás vagyok – először is Istennek, utána meg erdélyi magyar testvéreimnek –, hogy családommal részt vehettem a Jézus Jön! kongresszuson. Hatalmas érzés egy olyan család tagjának lenni, ahol annak ellenére testvéri szeretettel fogadnak, hogy nincs feltétlenül vérségi kötelék közöttünk, de van közös kultúránk, közös történelmünk, közös nyelvünk és mindenekfelett közös hitünk és reménységünk. Sokáig megmarad emlékezetemben a sok-sok ölelés, kézfogás, továbbá az Istent dicsőítő kórusok éneke és a lelkesítő köszöntések, igei gondolatok.” (Ócsai Tamás, a Magyarországi Unió elnöke)

„A romániai magyar adventista testvéreink kongresszusa – amelyen örömmel vettem részt feleségemmel együtt – megerősítette lelkünkben a meggyőződést, hogy Jézus jön! A bibliai prófécia nem a jövővel kapcsolatos emberi kíváncsiság kielégítésére hivatott, hanem arra, hogy megtanítsa, hogy miként éljünk ma. Fogadjuk el az Úr Jézus megbocsátását és szeretetét, és ezt osszuk meg másokkal is! Jó hír, hogy nagyobb az Isten kegyelme a bennünk lakozó bűnnél. A következtetés Jézus figyelmeztetéséből származik: 'Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az embernek Fia eljő!' (Máté 25:13). Átutazóban vagyunk ezen a földön. Jézus jön! Ez az Ő terve, és ez meghatározza küldetésünket!” (Tomoiagă Ștefan, a Romániai Unió elnöke)

Záró gondolatként megosztom az olvasókkal Balla Loránd lelkipásztor, az Unió Etnikai Csoportok Osztálya igazgatójának gondolatait: „Hálás vagyok a jó Istennek a Kongresszus rendkívüli és felejthetetlen áldásaiért. Ezen a különleges napon a magyar adventisták imádkoztunk, énekeltünk, odaszenteltük magunkat reménységünk hirdetésére: Jézus jön! A találkozó különleges lehetőséget kínált a közösség ápolására, az imádatra és a testvériség misszióra való ösztönzésére. A Romániában élő 1,2 millió magyarnak szüksége van az advent üzenetre, és a mi kötelességünk, hogy ezt az üzenetet a Szentlélek erejével hirdessük! Várom a minden népek nagy kongresszusát, amelyre az Úr Jézus irányításával a mennyben kerül sor nemsokára. Ha az Ő akaratára más lenne, és még időznénk a földön, úgy gondolom, hogy ehhez hasonló események megszervezésére a jövőben is szük-

ség lesz a közösségápolás és a küldetés végzésére való buzdtás érdekében.

Jézus jön hamar! Ez a hír egyesít, lelkesít és erőt ad a menny felé tartó zarándoklatunk rögös útján. ■

Szász Ernő lelkipásztor, a Viața și Sănătate Kiadó magyar szerkesztőségének koordinátora

A fickói kórus

A széki kórus

MORZSÁK AZ ÚR IGÉJÉBŐL

I. Folytatjuk utazásunkat a Szentírásban. Ez alkalommal az Újtestamentummal ismerkedünk meg (Máté 1–28; Márk 1–16; Lukács 1–18).

1. Hány könyve van az Újtestamentumnak?

- 39
- 66
- 27

3. Miből készült Keresztelő János ruhája?

- juhszőrből
- kecskeszőrből
- teveszőrből

2. Hogy hívták azt a gazdag embert, aki elkérte Jézus holttestét, hogy emberhez méltó sírba temesse el?

- Lukács
- József
- Máté

4. Melyik helységben lakott a Jézus által feltámasztott özvegyasszony fia?

- Názáretben
- Nainban
- Náznánfalván

5. Milyen alkalomból jelentette ki Jézus: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre”?

- amikor Lévi házában eleget tett egy meghívásnak
- amikor Kapernaumban meggyógyította a gutaütöttet
- Zákeus házában

II. Ki mondta, tette az alábbiakat?

1. „Engedjétek hozzám jóni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.”

- Keresztelő János
- Jézus

2. Vak koldus volt, és az útszélen alamizsnáért könyörgött. Hallotta, hogy Jézus áthaladt Názáreten, és felkiáltott: „Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!”

- A naini özvegy fia
- A vak Bartimeus

3. Börövet hordott a derekán, tápláléka sáska és erdei méz volt, és teveszőr ruhát viselt.

- A názáreti Jézus
- Keresztelő János

Helyes válaszok: 1. c.; 2. b) – Mt 27:57; 3. c) – Mk 1:6; 4. b) – Lk 7:11–17; 5. a) – Mk 2:17, 11, 1–b; 2–b; 3–b.

A VERESÉG ÖRÖME

Isten a veszteseket kedveli!

Nem az a szándékom, hogy rávegyelek: mérlegeld, hány-szor voltál győztes, és hány-szor vesztes! De ha hozzám hasonlóan többször veszítettél, mint győztél, akkor ezek a szavak hozzád szólnak. A Microsoft alapítója, Bill Gates mondta: „A siker rossz tanácsadó. Elhiteti veled, hogy nem tudsz veszíteni.” Ez a baj a győztesekkel. Miután elkezdnek győzelmeket halmozni, kezdik elhinni magukról, hogy legyőzhetetlenek. És attól kezdve már csak önmagukban bíznak, ami fontos lépés a kudarc felé.

Isten nem kedveli a győzteseket!

A Jelenések könyvének központi témája a győzelem, a minden idők hitharcosai győzelmi énekének refrénje pedig Annak neve, Aki mindeneken győzni fog. Amikor azt állítom, hogy Isten inkább kedveli a veszteseket, mint a győzteseket, távolról sem azt akarom mondani, hogy Isten kedvét leli a bűnt elkövető emberben. Tudod, milyen színű Isten szeme? „Tisztábbak szemeid, hogysem nézheted a gonoszt, és a nyomorgatást nem szemlélheted” (Hab 1:13).

Nem szándékom vesztesnek nevezni azokat, akik a gonoszt cselekszik. Állítással, hogy Isten jobban kedveli a veszteset, mint a győztest, csupán azt szeretném hangsúlyozni, hogy olyan embereket kedvel, akik beismerik gyengeségüket, hibáikat, és Hozzá kiáltanak segítségért. Habár a talentum mindig is keveset nyomott a latban, amikor az erkölcsi tökéletességről esett szó, Isten azokra szakosodott, akik bizony nem a legígéretesebbek.

Kérlek, figyeljétek meg Isten tökéletlen hőseinek névsorát. Noé megrészegedett. Ábrahám hazudott a feleségével kapcsolatban. Sára kinevette az Úr angyalát. Jákob nem mondott igazat. Mózes megölt egy egyiptomit. Jefe furcsa fogadalmat tett. Sámsonnak komoly gondjai akadtak az étvágyával és a dühével. Illés depresszióval küzdött. Jónás menekült Isten elől. Péter megtagadta Krisztust. Jakab és János különleges helyet kívánt magának Isten országában.

Miért említettem meg ezeket a bibliai szereplőket? Azért, hogy mi is hasonlóképpen járjunk el? Nem! Hogy búslakodjunk, folyton arra gondolva, hogy milyenek vagyunk: „szegények, nyomorultak, vakok és mezítelenek”? Nem! Talán ez a mi profetikussorsunk, hogy ezekben az időkben különböző tevékenységekkel tartsuk fenn az életünket, ahogy a gépek tartják életben a haldoklót? Nem, ezerszer is nem! Akkor hát miért mondtam, hogy Isten a veszteseket kedveli?

Először is, Isten nehezen talált volna jellemhibák nélküli embereket, bár a Biblia említ ilyen példákat is. Másod-

sorban, ha találna is ilyen embereket, fennállna a veszélye annak, hogy az ember magának és nem Istennek tulajdonítaná a dicsőséget, azt a dicsőséget, mely egyedül Őt illeti meg.

Isten nehéz múlttal, bizonytalan jellel és kétes jövővel rendelkező embereket választ ki magának, és egyedül az Övé a dicsőség, amikor ereje által csodálatos dolgok valósulnak meg.

Pál mondja 2Korinthus 4:7 versében: „Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy amaz erőnek nagy volta Istené legyen, és nem magunktól való.” A cserépedények általában égetett agyagból készültek. Gyenge, törekeny, szerény, rövid életű, értéktelen háztartási eszközök voltak. Ilyen az ember Isten örök kincséhez viszonyítva.

Isten cserépedényekbe rejti a kincsét

Mindössze cserépedények vagyunk. Isten azonban úgy döntött, hogy e gyöngye „cserépedények” által fog dolgozni. Olyan cserépedényeket választott ki magának, amelyek nem voltak ígéretesek az üdvözítő üzenet prédikálásának tekintetében. A szép benne az, hogy még mindig ekképpen jár el. Nem az edény a fontos, hanem a tartalma, és pontosan így van ez az evangélium szolgálataiban is. Az edénynek vagy az eszköznek nincs önmagában értéke: „Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma, melynek pecsétje ez: Ismeri az Úr az övét. Álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja. Nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fából és cserépből valók is; és azok közül némelyek tisztességre, némelyek pedig gyalázatra valók” (2Tim 2:19-20).

Egyedül Isten jelenléte és hatalma ad értéket az edénynek. Amikor Isten ki akar vívni egy győzelmet, kiválaszt egy veszteset, és győztessé teszi. „Isten ismeretlen *senkiket* keres, akik az Ő karjában *valakivé* válnak” (Jack Wyrzten). Úgy jár el, hogy amikor csodálatos dolgok történnek, a körülötte élő emberek levonhassák az egyetlen következtetést: „Csak annyit tudok, hogy ez nem lehet ő! Nem annyira okos! Nem annyira erős! Ez csak Isten műve lehet!” „A világ bolondjait választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse a bölceket; és a világ erőtleneit választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket... hogy ne dicsekedjék ő előtte egy test sem” (1Kor 1:27-29). ■

KINGS A CSERÉPEDÉNYBEN
STEFAN TOMOIAGA

